

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 64

De Dievenval.

10 cents.
België 25 cent.

Beambten en reporters stonden lachend om den politie-inspecteur Baxter, die woedend uit de dievenval keek.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER“, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

De Hinderlaag voor de Dieven.

EERSTE HOOFDSTUK.

De opzienbarende weddenschap.

De groote onbekende, lord Lister, stond in zijn kleedkamer en was juist bezig in het knoopsgat van zijn eleganten rok een witte bloem te steken.

Hij was een gentleman in den volsten zin van het woord. Men kon gerust beweren, dat er in Londen slechts weinig heeren waren, die zulk een gunstig voorkomen hadden als Raffles.

Met een tevreden blik trad hij van den spiegel weg en liet zich door zijn bediende, den heer Lambert, den prachtigen pels om zijn schouders hangen.

„Is baron Brand gereed, Pierre?“ vroeg hij den kamerdienaar, terwijl hij zijn cylinder opzette en zijn handschoenen aantrok.

„Ja, Lord“, antwoordde de kamerdienaar met een beleefde buiging, „baron Brand wacht u reeds.

Heeft de lord mij nog iets voor den nacht te bevelen?“

„Het kan mogelijk zijn, dat ik tegen middernacht met eenige heeren terugkom en dat wij koffie of andere kleinigheden verlangen.

Zorg er in elk geval voor, dat mij rooksalon netjes in orde is.“

„Zeer goed, lord.“

Toen lord Lister de kamer verliet, keek de oude kamerdienaar hem na en fluisterde:

„Wat is de lord toch een flinke kerel; het verwon-

dert mij, dat hij nog steeds zooveel avonturen na- jaagt en dat hij niet een der schoonste meisjes van Engeland als zijn echtgenoot naar huis brengt.

Hemel, wat was het een schoone tijd toen zijn vader nog leefde en wij op het slot Castle-Hill woonden.“

De oude man begon zuchtend de kamer op te ruimen. Terwijl hij door de vorstelijk ingerichte vertrekken ging, keek hij overal zorgvuldig rond of alles in goede orde was en begaf zich daarna naar de kamers der bedienden.

De vrouw van den kamerdienaar en een jonger familielid van haar moesten voor de huishouding zorgen.

Lord Edward kon zich op deze drie personen geheel en al verlaten, omdat zij reeds jaren lang in betrekking bij zijn familie geweest waren.

Zij kenden al zijn avonturen en wisten, dat hij een goed hart had.

De villa, waarin hij thans woonde en die aan het Regent park lag, was door den lord ongeveer een jaar geleden aangekocht onder den naam van lord Herbert Stamford en niemand in geheel Londen vermoedde, dat „Herbert Stamford“ en lord Edward Lister een en dezelfde persoon waren.

Hij verstond het meesterlijk, den *grooten onbekende* te spelen en John C. Raffles, zooals hij bij zijn aangenomen naam heette, werd steeds dan eerst bekend

als hij den een of anderen schurk aan de politie had overgeleverd. —

In een automobiel gingen Raffles en zijn vriend, de tien jaar jongere Charly Brand, naar de Alabama-club.

Deze club bevond zich in een voornaam Engelsch paleis in West End en alleen de voornaamste en invloedrijkste mannen van Londen kwamen daar bijeen.

Het was Raffles' gewoonte daar steeds in het openbaar op te treden en niemand zou vermoed hebben, dat de voornamste lord Stamford de beruchte John C. Raffles was.

In de speelzaal waren reeds een aantal heeren bijeengekomen, die, evenals iederen avond, reeds met spelen begonnen waren.

Zij speelden kaart, billard en andere dingen, en onderhielden daarbij een aangename conversatie; hazzardspel was verboden.

Vóór den schoorsteen van de conversatiezaal stonden een half dozijn leden van de club bijeen en rookten.

De kachel verspreidde een aangename warmte.

Toen Raffles binnenkwam, keken de aanwezigen belangstellend op en reikten hem de hand en de oude lord Cramsten riep:

„De hemel zij dank, daar verschijnt de ster van onze club, nu is er alle kans, dat dit geen verloren avond wordt. Ik groet u, lord Stamford!”

De oude lord, die voorzitter van de Alabama-club was, reikte Raffles de hand en bood hem den stoel, die naast hem stond, aan.

Nadat Raffles had plaats genomen en een sigarette had aangestoken, sprak de president:

„Wat is er voor nieuws, lord Stamford?”

„Een hoogst belangwekkende zaak,” antwoordde Raffles; „hebt u de avondbladen reeds gelezen?”

„Ja, maar wij hebben daarin niets belangrijks gevonden.”

„O, pardon,” zeide Raffles, „ik vergat u te vragen, of gij misschien het „Berliner Tageblatt” ook hebt gelezen.”

Allen antwoordden ontkennend.

„Dat is jammer,” sprak lord Stamford, „ik raad u aan, mijn heeren, dit blad geregelder te lezen; er vallen bij onze Duitsche naburen dingen voor, die veel belangwekkender zijn dan het bouwen van hun oorlogsschepen, het aanschaffen van nieuwe kanonnen en luchtschepen.”

„Ach,” zei de oude lord, „wij doen beter, de politiek uit onze club weg te laten.”

„Ik ben ook niet van plan mij met politiek te bemoeien; ik heb uitdrukkelijk gezegd, dat er in de Duitsche bladen nog wel iets anders te lezen is dan politiek.

In Weenen is een zeer interessante geschiedenis gebeurd:”

John C. Raffles deed eenige trekken aan zijn sigarette en zei daarna:

„Daar is namelijk een misdaad gepleegd, zoo als in de laatste jaren niet is voorgekomen; iemand die valsche banknoten maakte en die deze zelf in omloop bracht, heeft dit bekend gemaakt nadat hij door zijn rechters was vrijgesproken.”

„Dat is bijna ongelooflijk,” antwoordde de beroemde Engelsche professor in het strafrecht, sir Thompson, die dicht bij Raffles zat.

„Wat gij in die couranten gelezen hebt, lord Stamford, is zeker een valsch bericht.”

„Pardon,” zei Raffles, „sir Thompson, de zaak heeft zich werkelijk zoo toegedragen als ik u verteld heb.”

„Dat is onmogelijk!” riep men van alle kanten.

„Neen, neen, mijnheeren,” zei Raffles, „het is werkelijk gebeurd, dat iemand die valsche banknoten gemaakt heeft, niet is gestraft als naar gewoonte, maar zelfs beloond en geprezen werd!”

„Dat is inderdaad hoogst interessant,” klonk het nu. „Wees zoo goed, verder te vertellen, lord Stamford.”

„De handelingen zijn gepleegd door een jongen student in de medicijnen, die in Weenen, in overleg met zijn oude geliefde, valsche banknoten maakte en uitgaf, met het doel om van de opbrengst hun ellendig bestaan te rekken en zich brood en andere levensbehoeften aan te schaffen.

Een gedeelte van de opbrengst dezer valsche banknoten gebruikte hij, om zijn studiën over de bacteriën der malaria te voleindigen.

Het is dezen jongen man gelukt in de nabijheid van Weenen in den Donau bacteriënhaarden te ontdekken van de gevaarlijke malariakoorts.

Daar de regeering hem bij zijn onderzoekingen niet geldelijk steunde en hij zijn hulp als dokter door de arme bevolking van Weenen niet betaald wilde hebben en terwijl hij van huis uit onbemiddeld was, zag hij zich genoodzaakt valsche banknoten te maken.

Een beminde van hem, een meisje van veertig jaren, bracht, evenals hij, deze banknoten in omloop en maakte zich daardoor zijn medeplichtige.

Dat, mijnheeren, is de korte inhoud der geschiede-

nis en zooals ik u reeds vertelde, de jonge arts werd vrijgesproken."

Nauwelijks had Raffles deze woorden gesproken of de oude sir Thompson sprong op en zei:

„Deze man had stellig en zeker veroordeeld moeten worden; door zijn vrijspraak hebben de rechters de wet met voeten getreden."

„Neen, neen!" klonk het van alle kanten.

De professor in het strafrecht keek met groote oogen naar den voornamen lord.

„Mijnheeren," zei hij, „ik begrijp u niet. De jonge man heeft toch een misdadig begaan en de wet eischt daarvoor een strenge straf."

Ik wil wel is waar toegeven, dat hij door zijn onderzoekingen aan den staat een kleinen dienst bewezen heeft, maar het is toch ook waar, dat hij zich in erge mate tegen de landswetten heeft vergrepen.

Waar moest het heen, als in de toekomst ieder mensch, die in het belang van den staat iets heeft gedaan, valsche banknoten mocht maken. Wij zouden dan een anarchistischen toestand krijgen!"

Er verhief zich een storm van woorden voor en tegen deze redeneering, totdat de oude president eindelijk opstond en riep:

„Gentlemen, laten wij over iets anders spreken, wij zouden anders te ver afdwalen. Om echter iets goeds te doen, stel ik voor, om voor den jongen arts uit Weenen eenig geld bijeen te brengen, ten einde hem daardoor in de gelegenheid te stellen in het vervolg zijn onderzoekingen en studiën te kunnen voortzetten."

„Mag ik nog een woord in het midden brengen?" vroeg Raffles den voorzitter.

„Ja gaarne?"

„Ik meen te gevoelen wat de rechters tot deze vrijspraak heeft gebracht. Zij zullen hebben ingezien, dat de staat een onrecht, dat den jongen dokter was aangedaan, weer goed moest maken!

En nu, mijnheeren, laat ons beginnen met het inzamen van geld."

Ieder der aanwezigen gaf voor het bewuste doel zijn evenredig aandeel.

Raffles wendde zich thans tot sir Thompson en zei:

„U hebt zoo even, in een gesprek met een der andere heeren, een naam genoemd die mijn belangstelling opwekte; toevallig hoorde ik u dien naam uitspreken.

Ik bedoel John C. Raffles..."

„He, is er iets met Raffles aan de hand?" riepen

eenige heeren, „wij hebben in de laatste dagen niets meer van hem gehoord".

„Ik geloof," antwoordde een der jonge lords, „dat de inspecteur van politie Baxter met verlof op reis is, en dan loont het voor Raffles niet te werken."

„Dat geloof ik niet," sprak lord Stamford, „wanneer ik mij niet vergis, dan heb ik hem gisteravond in den schouwburg gezien."

Een andere lord vroeg schertsend:

„Was hij daar misschien met Raffles?"

„Het spijt mij, dat ik niet de eer heb dezen gentleman te kennen," antwoordde lord Stamford, „maar ik zou u dankbaar zijn, als gij mij eens aan hem wildet voorstellen."

„Die Raffles moet buitengewoon geslepen zijn," zei lord Purstone, „ik geloof, dat hij, indien hij wilde, den inspecteur van politie Baxter zelfs gevangen zou nemen."

„Gij gaat te ver," antwoordde lord Parkins, „ik ben er van overtuigd, dat de heer Baxter een zeer ernstig mensch is, wien het zeker wel gelukken zal, den misdadiger lord Raffles achter slot en grendel te brengen."

„Dat betwijfel ik," sprak lord Stamford, „ik denk er zoo over als lord Purstone, en houd mij ervan overtuigd, dat Raffles eerder Baxter zal gevangen nemen, dan dat het Baxter zal gelukken, de hand op Raffles te leggen."

„Ho, ho," riepen de aanwezigen, „dat zou al te dwaas en onmogelijk zijn!"

„Waarom onmogelijk?" antwoordde lord Stamford, „ik zou er wel om willen wedden, dat het wel mogelijk is."

Nauwelijks had men het woord w e d d e n gehoord, of al de Engelschen waren tot een weddenschap bereid.

De president van de club beweerde, dat zoo'n weddenschap toch tot niets zou leiden.

„Dat betwijfel ik nog," antwoordde lord Stamford. „Men zou door middel van een advertentie den grooten onbekende met deze weddenschap op de hoogte kunnen brengen en ik geloof stellig dat, wanneer hij gewaar wordt, dat het voor een weldadig doel is, bijvoorbeeld om den armen dokter uit Weenen te steunen, hij dan waarschijnlijk de zaak die wij hier bespreken, tot stand zou brengen."

Wat mij betreft, ik stel honderd pond sterling disponibel, voor het geval, dat het Raffles niet gelukt.

Maar daartegenover moet gij honderd pond sterling

beschikbaar stellen voor den dokter uit Weenen, wanneer de weddenschap gewonnen wordt.

„Wilt gij hierop ingaan?”

„Dat doe ik onmiddellijk!” riep Parkins.

„Het is wel is waar de bespottelijkste weddenschap, die ik ooit in mijn leven heb aangegaan.... maar — hier is mijn cheque, ik stel haar aan onzen penningmeester ter hand; de heeren zijn allen getuigen en ik

verbind mij om honderd pond sterling aan den dokter uit Weenen te betalen, indien het Raffles gelukt, Baxter in het politiebureau gevangen te nemen.”

Alle aanwezigen lachten luidkeels, toen deze weddenschap werd aangegaan, Raffles deponeerde eveneens zijn cheque bij den penningmeester.

Daarop gingen de heeren naar de eetzaal om het souper te gebruiken.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een oude bekende.

Toen de lakei van de Alabama-club Raffles had geholpen zijn pels aan te trekken, was deze verwonderd, dat Charly Brand nog niet op hem wachtte.

Hij zond den lakei naar de zaal terug met de opdracht, aan baron Brand mede te deelen, dat hij van plan was naar huis te gaan.

Na korten tijd keerde de lakei terug en vertelde Raffles, dat baron Brand in gesprek was met sir Warninghous en dat hij onmiddellijk zou komen.

Raffles ging zitten, stak een cigarette op en dacht er over na, waar hij den naam Warninghous reeds vroeger gehoord had.

Maar hoe hij er ook over nadacht, hij kwam wel tot de overtuiging dezen naam reeds ergens gehoord te hebben, maar hij wist niet meer waar en bij welke gelegenheid.

Hij liet zich door den in zijn nabijheid staanden concierge van de club de lijst van de leden geven en bladerde daarin, om zich er in te orienteeren en te zien of Warninghous lid van de club was.

Doch hij kon den naam niet vinden.

Hij vroeg toen aan den gérant:

„Ik hoorde daar juist, dat sir Warninghous hedenavond in de club is.”

De man boog en antwoordde:

„Jawel lord, sir Warninghous is als gast van lord Crampsten aanwezig.”

„Zoo, zoo,” antwoordde Raffles. „Wie is die heer?”

De gérant fluisterde Raffles vertrouwelijk toe:

„Voor zoover ik weet, lord, is sir Warninghous eigenaar van het warenhuis Warninghous & Cie, in de Pickadillystreet.”

„Zeer juist,” sprak Raffles, „nu weet ik vanwaar ik dien naam ken.

Ik dank u zeer!”

Hij had juist de laatste woorden gesproken, toen Charly Brand in gezelschap van een bejaard man in het voorportaal stond, snel naar Raffles ging en hem zei:

„Veroorloof mij, lord Stamford, u een nieuwen bekende van mij voor te stellen, die mij verzocht door mijn tusschenkomst kennis met u te mogen maken.”

Raffles stond op en keek den naast Brand staanden gentleman, een heer van ongeveer zeventig jaar met een frisch en flink uiterlijk, vol belangstelling aan.

„Mijn naam is Warninghous,” stelde de vreemdeling zich voor. „Ik had het voorrecht uw vriend Baron Brand hedenavond in de Club te leeren kennen en maak nu van deze gunstige gelegenheid gebruik mij aan uw lordschap voor te stellen.”

„Het is een eer voor mij,” antwoordde Raffles, „kennis met u te maken, sir Warninghous.

Ik sta helaas reeds op het punt de club te verlaten en hoop een anderen keer in de gelegenheid te zijn, mij met u te kunnen onderhouden.”

„Pardon, uw lordschap,” verzocht sir Warninghous, „het klinkt misschien onbescheiden, indien ik uw kostbaren tijd nog eenige minuten in beslag wil nemen.

Doch om u de waarheid te zeggen, het doel van mijn komst hedenavond in de Alabama-club was alleen om u te leeren kennen."

Een scherpe, loerende blik van Raffles gleed bliksemsnel over het gelaat van Warninghous en trachtte de bedoeling van zijn woorden te doorgronden.

Raffles begreep instinctmatig, dat de man meer bedoelde dan hij zei.

„Is het onderhoud dan zoo dringend?" vroeg hij.

„Beslist"; antwoordde sir Warninghous. „U ziet, dat ik mij de moeite veroorloofd heb, ondanks mijn ouderdom mijn nachtrust op te offeren, om met u een oogenblik te kunnen spreken.

Ik was helaas niet eerder in de gelegenheid u te kunnen naderen, daar ik u in uw gesprek met de heeren der club niet wilde storen.

Gij zult mij zeer verplichten, indien gij mij een half uur wilt toestaan, langer zal ons gesprek niet duren".

Raffles trok zijn pels uit, gaf deze aan den lakei en ging, vergezeld van de beide heeren, naar het club-lokaal terug.

Zij zochten zooveel mogelijk een stil, afgelegen hoekje uit en nadat zij zich door den bediende koffie hadden laten brengen, staken zij sigaren aan en opende Raffles het gesprek.

„U maakt mij bijzonder nieuwsgierig, sir Warninghous! Het moet zeker iets zeer belangwekkends en gewichtigs zijn, dat gij het nog niet te laat acht voor ons onderhoud."

„Jawel, uw lordschap", antwoordde sir Warninghous, „van dit gesprek met u hangt voor mij bijna alles af.

Ik ken uw lordschap sedert de jaren van uw jeugd."

Ieder ander dan Raffles zou over deze met zooveel beslistheid gesproken woorden bepaald verschrikt zijn geweest.

Raffles echter niet.

Hij boog zich lachend, verwijderde met een lichte handbeweging de asch van zijn cigarette en zeide:

„O, dat is hoogst interessant voor mij. Ik verheug er mij altijd over, wanneer ik heeren zie, die mij reeds in mijn jeugd gekend hebben. Zulke heeren zijn er echter zeer weinig.

Tot mijn leedwezen kan ik mij uwer ook niet herinneren, sir Warninghous, doch het is voldoende dat gij u mij herinnert."

Baron Charly Brand had niet zooveel tegenwoordigheid van geest als Raffles; hij verbleekte van schrik.

Het speet hem, dat hij sir Warninghous bij Raffles had gebracht.

De koelbloedigheid en zelfbeheersching van zijn vriend moest hij echter bewonderen.

„Gij zult u den ouden Warninghous toch nog wel herinneren?" sprak de nieuwe bekende en rookte zijn sigaar.

„Gij zijt omstreeks negen-en-dertig jaar oud."

Raffles glimlachte en zei:

„Mag ik vragen, hoe gij dat weet?"

„Dat kan ik u gemakkelijk verklaren," antwoordde sir Warninghous.

„Misschien herinnert uw lordschap zich, dat bij het slot van uwen vader, nabij Castel hill, het kleine stadje Winchester ligt."

„Dat herinner ik mij zeer goed," antwoordde Raffles, „want in dit stadje woonden de vrienden mijner jeugd en daar deed ik al mijn inkoopen.

Dat was de gelukkigste tijd mijns levens."

Het gelaat van John C. Raffles, dat er anders vrij trotsch uitzag, vertoonde bij de herinnering aan zijn jeugd een zachten trek, zoodat Charly Brand hem verwonderd aankeek en den indruk kreeg alsof niet John C. Raffles, maar een vreemde persoon tegenover hem zat.

„En als uw Lordschap zich nog herinnert daar uw inkoopen te hebben gedaan, dan zult ge ook nog wel kennen den winkel van James Warninghous, omdat u in dat winkeltje wel een jaar lang dagelijks bonbons en chocolade kocht."

„Zeer juist! Zeer juist!" sprak Raffles, „dat herinner ik mij zeer nauwkeurig.

Ik was dertijds een groote lekkerbek en ging met iedere penny die ik bezat, naar uw winkel om daarvoor chocolade en bonbons te koopen en nu herinner ik mij ook uw persoon.

U moet mij niet kwalijk nemen, sir Warninghous, dat ik u niet dadelijk herkende. Maar gedurende de twee-en-dertig jaren, die sedert dien tijd verlopen zijn, heb ik duizenden menschen leeren kennen en daardoor vergeet men hen, die men in zijn jeugd ontmoette."

„Zeer juist, uw lordschap, ik geef u volkomen gelijk en het zij verre van mij, het u kwalijk te nemen, dat u mij niet dadelijk hebt herkend.

Maar om op ons gesprek terug komen, deel ik u mede, dat ik destijds in het stadje Winchester, behalve dat ik daar mijn winkel had, ook de administratie der kerk moest voeren en in deze qualiteit moest ik, toen

uw vader mij uw geboorte meedeelde, deze belangrijke gebeurtenis in het geboorteregister inschrijven."

Raffles lachte:

„U noemt dat een belangrijke gebeurtenis, sir Warninghous. Ik moet u bekennen, dat ik als man van negen-en-dertig jaar de geboorte van een mensch niets bijzonder vind.

Het is immers slechts toeval, dat juist deze mensch en niet een ander het levenslicht aanschouwde, een ander, die misschien precies dezelfde of betere eigenschappen zou bezitten om den strijd om het bestaan te voeren."

„Dat betwijfel ik, uw lordschap."

„In hoeverre?"

„Zeer eenvoudig," zei Warninghous. „Ik durf beweren, dat een tweede persoon, toegerust met de eigenschappen van uw lordschap, niet meer geboren zal worden. Gij zijt iets bijzonders, lord Lister."

„U overdrijft, mijnheer; ik ben in het geheel geen bijzonder mensch. Waarmede kunt u zoo iets bewijzen?"

„Bewijzen? — Dit bewijs behoeft ik niet te leveren; uw bewonderenswaardige daden zijn bewijzen genoeg."

„Welke daden, sir Warninghous?"

De aangesprokene deed eenige trekken aan zijn sigaar en het bleek duidelijk, dat het hem moeilijk viel, nader op deze vraag in te gaan.

„Gij herinnert mij," zoo begon hij, „aan een van de dapperste edellieden van Schotland, uit den ongelukkigen tijd der Stuarts; deze dapperen waagden niet alleen voor Koningin Maria hun leven, maar ook hun eer en vermogen."

„Bedenk wel," zei Raffles, „koningin Maria Stuart is dood evenals haar aanhangers. Wij leven in een anderen tijd."

„Dat is waar," antwoordde sir Warninghous. „En toch is mijn vergelijking zeer juist, uw lordschap.

Veel aanhangers van Koningin Maria Stuart kenden haar slechts bij naam. Maar zij wisten dat het een ongelukkige vrouw was, die door machtige vijanden vervolgd werd.

De edelmoedigheid der ridders deed hen naar hun degen grijpen en verzette zich tegen de vijanden van deze beklagenswaardige vrouw, omdat zij veel moest lijden zonder schuldig te zijn.

Dat was de reden waarom de aanhangers van Maria Stuart zoo handelden. Met den degen in de vuist waagden zij hun leven, om het slechtste van de menschheid te bestrijden.

En zie, uw lordschap, om dezelfde redenen treedt gij zelf handelend op!"

Lister antwoordde niet, maar hoorde met verbazing naar de woorden van dezen man.

„Zooals ik u reeds gezegd heb, ik ken al uw daden en handelingen," vervolgde hij, „en ik ben er van overtuigd, dat gij steeds in de bres springt voor onschuldige menschen.

En als zulk een onschuldig mensch kom ook ik thans tot u en verzoek u, mij ook uw hulp niet te weigeren.

Niet omdat gij als knaap geregeld te Winchester in mijn winkel kwaamt, maar, als u mijn korte geschiedenis zult hebben aangehoord, zult ge mij, naar ik hoop, uit overtuiging bijstaan."

Raffles reikte den ouden koopman de hand en zei: „Als het een rechtschapen zaak gold, dan heeft nog nooit iemand te vergeefs bij mij aangeklopt.

Deel mij dus mede waarmede ik u helpen kan, en wanneer het in mijn macht is, dan zal het geschieden."

„Ik dank u, lord Lister; ik wist wel, dat gij mij niet zoudt afwijzen."

„Waarom zijt gij niet bij mij aan huis gekomen?"

„Om de eenvoudige reden, dat ik ze niet ken."

„Hier is mijn kaartje," zei Raffles, „het zou mij aangenamer zijn, in het vervolg met u bij mij aan huis te kunnen spreken en ik stel u voor, heden bij mij te komen, omdat wij thuis ongestoord en rustig kunnen spreken."

„Ik dank uw lordschap voor het vertrouwen, maar het is slechts weinig wat ik u te zeggen heb en ik zou uw lordschap niet gaarne lastig willen vallen."

„Dan verzoek ik u om het mij hier te vertellen, sir Warninghous. Wanneer ik mij niet vergis, dan hebt gij geldzorgen."

„Zoo is het," antwoordde sir Warninghous: „door de schurkenstreken van een ander heb ik geld noodig en als ik niet binnen eenige dagen in het bezit van een zekere som geraak, dan ben ik straatarm.

Ik heb een dochter, een braaf, welopgevoed meisje, dat tien jaar geleden met een jongen koopman trouwde, dien ik als compagnon in mijn zaak opnam.

Mijn schoonzoon is door slechte vrienden aan den drank geraakt en heeft zonder dat ik het wist, jarenlang een verkwistend leven geleid. Mijn dochter schaamde zich om mij dit te vertellen.

Eert sedert eenige dagen kwam de slechtheid van dezen man aan het licht en werd alles door mij toeval- lig ontdekt.

Ik wilde een groote som voor den aankoop van een stuk grond opnemen, ging naar mijn bankier en vernam daar tot mijn schrik, dat ik in plaats van een vermogen van een kwart millioen pond sterling te vorderen te hebben, slechts nog een paar duizend pond bezat.

Mijn schoonzoon had in den loop der jaren mijn geheele vermogen opgenomen en er doorgebracht.

En dat was niet alles.

Wissels met mijn valsche handteekening er onder zijn in de laatste dagen gepresenteerd en ik kon ze slechts met de grootste moeite betalen.

Buitendien heeft mijn schoonzoon mij thans medegedeeld, dat er nog voor twintig duizend pond sterling accepten in omloop zijn.

Wanneer deze wissels mij in de eerstvolgende weken gepresenteerd worden, dan kan ik ze niet betalen en is mijn ongeluk niet te overzien.

In deze moeilijke omstandigheden herinnerde ik mij, dat hier in Londen een man is, die aan onschuldig ongelukkig geworden menschen de behulpzame hand biedt.

Ik bid u mij te helpen; het geld dat gij mij leent om mijn zaken te kunnen regelen, geeft gij in eerlijke handen en het is mijn vast voornemen het u zoo spoedig mogelijk met rente op rente terug te geven."

„Pardon," zei Raffles, „gij vergist u eenigszins, sir Warninghous.

Uit alles wat u tot mij gesproken hebt, bleek mij genoegzaam uw eerlijkheid en goede trouw, zoodat het overbodig was mij te vertellen dat gij eerlijk zijt; ook was het onnoodig mij te beloven, dat u mij het geld met rente op rente wilt teruggeven.

Maar zeg mij, binnen hoeveel dagen gij het geld noodig hebt."

„Binnen drie dagen, uw lordschap."

„En hoe groot is het bedrag, dat gij verlangt?"

„Vijftienduizend pond sterling."

„Meent gij, dat dit genoeg is? —

Het zou misschien beter zijn, dat gij mij het hoogste bedrag noemdet, dat gij gebruiken moet en niet het kleinste; want ik ben er van overtuigd, dat de som niet te klein mag zijn."

„Uw lordschap heeft gelijk," antwoordde sir Warninghous, „wanneer het mogelijk is het bedrag te verhoogen" — — —

„Gij moet weten, sir Warninghous, dat als iemand in staat is, vijftien duizend pond ter leen te kunnen geven, hij hoogstwaarschijnlijk wel meer verschaffen kan.

Maar ik zie, dat gij vermoed zijt, mijnheer, laat ons het gesprek dus voor heden afbreken. Laat ons over iets anders spreken.

Deze zaak is voor mij afgehandeld, ik zal u binnen vier en twintig uur bericht zenden."

In de oogen van den ouden man blonken tranen van blijdschap; hij reikte Raffles beide handen en zei:

„Gij kunt niet begrijpen, hoe dankbaar ik ben, mijn waarde lord."

„Laat uw dankbetuigingen voorloopig maar achterwege," antwoordde Raffles, „ik herinner mij dat een soort chocolade, die gij mij destijds verkocht, van zulk een uitstekende qualiteit was, dat ik eens, toen ik geen geld had, u een stuk afgestolen heb."

„Dat is juist een streek voor jou," sprak Charly Brand lachend.

„Wel zeker, mijn beste Charly, ik geloof, dat ik destijds reeds blijken van mijn bekwaamheden gaf. Wanneer ik nu bereken, dat het twee-en-dertig jaar geleden is, dat ik u de chocolade ontstal en dat het gestolen stuk destijds een waarde van slechts één penny vertegenwoordigde, dan zou, naar rente op rente berekend, dat bedrag reeds een klein vermogen vertegenwoordigen.

Gij ziet dus, sir Warninghous, dat voor u een uwer schuldenaren zit."

Nadat zij nog eenigen tijd over herinneringen uit Raffles' jeugd gesproken hadden, gingen zij om twee uur des nachts heen. —

Raffles en Charly Brand liepen gearmd.

Peinzend keek de lord voor zich uit, eindelijk verbrak zijn vriend het stilzwijgen en zei:

„Je weet, beste Edward, dat ik als je kassier en secretaris je geldelijke aangelegenheden nauwkeurig ken. Ik denk er reeds sedert een uur over na, hoe je voor sir Warninghous een kapitaal van vijftienduizend pond bijeen zult brengen.

Wij hebben ongeveer 7500 pond op de Bank, dat is alles."

Raffles bleef staan, klopte Charly Brand op den schouder en zei:

„Mijn lieve jongen, ik breek mijn hoofd er niet mede, hoe ik het geld bijeen zal brengen.

Geld kan men altijd wel krijgen!"

„Jawel, maar waar vandaan? Bedenk, dat het een heel vermogen is.

Of heb je misschien het een of ander idee, waar ge het vandaan zult halen?"

„Nee, nog niet, ik begin er juist over te denken; laat ons verder gaan.”

Eenige straten verder stond een nieuw gebouw. Charly Brand keek verwonderd op, toen Raffles daar plotseling voor staan bleef, hem met een vergenoegd lachje aankeek en zei:

„Kijk, mijn zoon, daar staat een reuzen vermogen, goud bij hoopen, zie je het niet?”

„Waar?” vroeg Charly Brand verwonderd en dacht, dat Raffles schertste.

„Wel, hier!” antwoordde lord Lister en nam een baksteen in de hand.

Thans begon Charly te meenen dat zijn vriend dronken was. Hij glimlachte en antwoordde:

„Maar, mijn beste Edward, dat is een baksteen.”

„Zeer zeker,” antwoordde Raffles, „een zeer solide, Engelsche baksteen. Doe mij het genoeg en neem een daarvan mee naar huis, ik zal er ook een meenemen.”

Charly Brand schudde het hoofd.

„Zeg eens, Edward, drijf je den spot met mij?”

„Wel neen, mijn jongen, je ziet, dat ik er ook een genomen heb; hij weegt naar mijn schatting ongeveer twintig pond.

Ik verzoek je, er nu ook een te nemen”.

„Ja maakt gekheid.”

„Goddam, Charly Brand, doe nu wat ik je zeg en vraag niet zoo veel; hier voor je ligt een groot vermogen en meer goud dan je bedenken kunt.

Raap den steen nu op, wij moeten naar huis.”

Charly Brand nam nu een steen en ging met Raffles verder.

Personen, die hen ontmoetten en zagen, dat zij baksteen droegen, dachten, dat de beide voorname heeren in een vroolijke stemming waren.

Enkele riepen hen zelfs na, dat zij gek waren.

Charly Brand knikte hen toe, want hij dacht over Raffles precies zooals deze menschen. — —

Den volgenden morgen zaten Raffles en zijn vriend in de behaaglijke eetkamer der kleine villa en bestudeerden met groote belangstelling de nieuwsbladen.

„Jammer,” sprak Charly, toen hij de laatste courant gelezen had, „dat mijn verzameling, die ik voor je had aangelegd, terwijl ik al de artikelen die over jou persoon handelden, uitknipte en er een bundel van maakte, niet meer wordt vervolgd. Het is precies, als of jij — John C. Raffles — niet meer bestaat.”

Ook Raffles legde zijn courant ter zijde en keek zijn vriend, die tegenover hem zat, lachend aan, dronk een slok van zijn koffie, rookte en sprak:

„Hetgeen mij zeer aangenaam is. Ik houd van deze pauzes.

Een zaak, die dagelijks aan de orde is, verliest evengoed haar belangrijkheid voor het algemeen, als een verloofde nadat zij echtgenoot geworden is.”

„Nu, nu,” lachte Charly Brand, „met deze verklaring zal je je de vijandschap der gezamenlijke getrouwde dames op den hals halen.”

„Mijn beste Charly, je kunt mij gelooven, dat iedere getrouwde vrouw mij op dit punt gelijk zal geven, al komt zij er niet voor uit.

Het gaat daar precies mede als met de millioenen, die men gaarne wil hebben. Zij wekken zoo lang onze belangstelling op totdat wij ze bezitten, dan laten ze iemand onverschillig.”

„Het is mogelijk,” antwoordde Charly, „doch ik zou je daarop kunnen antwoorden, om jou — den grooten John C. Raffles — te bewijzen, dat je je omtrent de vrouwen vergist, dat een vrouw evenals een sigarette ons minder onverschillig is dan een som gelds. Men geniet altijd weer met hetzelfde genoeg van haar.”

„Hoera!” sprak Raffles lachend. „Die slag is voor jou!

„Mijn beste Charly, ik maak je mijn compliment en wil je voorstellen om een flink glas cognac op je gezondheid te ledigen.”

„Zeg eens, beste Edward,” sprak nu Charly, „je woorden herinneren mij opnieuw aan de zaak met sir Warninghous en de steenen.

Mijn arm is nog stijf van het dragen daarvan gister nacht.”

„Een slecht teeken, mijn jongen. Je moet je spieren beter oefenen, want ik ben van plan, je hedenavond uit te sturen en ergens een geheele bezending van dergelijke steenen door jou naar huis te laten brengen.”

„God zal mij bewaren,” sprak Charly, „dat zul je hopenlijk toch niet ernstig meenen, lieve Edward.

Misschien geef je mij nog opdracht tevens eenige balken, deuren, vensters en dergelijke zaken hier heen te slepen.

Ben je misschien van plan, persoonlijk een tweede villa te bouwen?”

„Nee, dierbare vriend, dat plan heb ik niet, doch wat de steenen betreft, daar kom je niet van af.

Je moet mij vanavond deze steenen als solide fundament voor een groot vermogen in mijn huis brengen.”

Charly Brand sprong op:

„Is je dat ernst, Edward?”

„Beslist!”

„Inderdaad?”

„Inderdaad!”

„De duivel hale mij, Edward, wanneer ik begrijp, wat je met de steenen wilt; dat is het krankzinnigste plan dat ik ooit van je gehoord heb.

Nog krankzinniger dan destijds de zaak met de varkensblazen, die je over Londen liet vliegen.

Doch wil je mij niet vertellen, wat je met die steenen van pan bent te doen?”

„Dat vertelde ik je toch dadelijk. Ik ben van plan sir Warninghous 15,000 pond sterling te geven.”

„Misschien in baksteen?”

„Jawel, in baksteen!”

Charly Brand keek Raffles aan alsof hij aan diens verstand twijfelde en sprak toen:

„Geloof je misschien, dat ik zoo veel steenen hier naar toe kan sleepen, tot dat je de waarde van 15,000 pond sterling hebt verkregen?”

„Nee, mijn jongen, dat is onmogelijk, ik geloof, dat in geheel Londen niet zooveel baksteen voorradig zijn als men daartoe noodig heeft.”

„De duivel mag begrijpen, wat je voor hebt! Doch dat zeg ik je, Edward, te vergeefs sleep ik die steenen hier niet heen!”

„Dat is ook volstrekt niet noodig, doch laat mij een oogenblik rekenen — —”

„Wat wil je rekenen, Edward?”

„Uitrekenen, hoeveel ik noodig heb, om, laat ons maar zeggen, 25,000 pond sterling in goud daaruit te krijgen.”

Charly Brand schudde het hoofd, leunde met zijn armen op de tafel, waaraan Raffles zat en keek hem met aandachtige blikken aan, toen deze een vel papier en een potlood nam en begon te rekenen.

Na eenige minuten sprak hij:

„Het gewicht van een baksteen is gewoonlijk zes pond. Ik heb dus noodig — — hij rekende verder...

120 pond, dat zij 20 steenen. Dan zouden 120 pond in goud ongeveer 200,000 pond sterling zijn. Je zoudt dus, daar wij reeds twee steenen bezitten, mij nog dezen nacht 18 steenen moeten bezorgen.”

„Een mooie bezigheid! Je meent dus inderdaad — ik moet mij op straat begeven en van het naburige nieuwe gebouw 18 stuks steenen halen?”

„Jawel, mijn jongen, dat moet je.”

„En waar moet ik ze naar toe brengen?”

„Naar mijn studeerkamer.”

„In je studeerkamer?” herhaalde Charly.

Toen begon hij luidkeels te lachen en sprak:

„Ik heb alles tot nu toe kalm aangehoord, doch nu ik inzie, dat je mij voor steendrager gebruiken wilt, vraag ik je voor den laatsten keer: moet ik inderdaad de 18 steenen voor je halen?”

„Je moet ze werkelijk halen, lieve Charly”.

„Uitstekend! Ik zal je ze bezorgen, hoewel ik niet weet, tot welk doel, want ik heb nog nooit gehoord, dat men uit baksteen geld kan maken!”

„Welnu, dan zal ik je het bewijs leveren.”

„De geheele zaak klinkt, alsof je twee dozijn glazen arak hebt gedronken.”

„Ik heb nog een opdracht voor je,” sprak Raffles verder, „gisteren in de club heb ik namelijk met lord Parkins een zeer vreemde weddenschap gesloten, die onzen lieven politieinspecteur Baxter betreft.”

Charly Brand kreeg plotseling kippevel.

„Foei!” riep hij, „die persoon is mij onsympathiek, je weet dat ik er al genoeg van heb, wanneer ik slechts zijn naam hoor.”

„Ja, ja,” lachte Raffles. „Je gaat altijd nog van het idee uit, dat de politie alleen op de wereld is, om misdadigers en dergelijke sujetten zooals ik er een ben, achter slot en grendel te brengen, doch — —” Raffles begon te lachen en haalde zijn sigarenkoker, die met juwelen bezet was te voorschijn — „je vergist je geweldig, lieve Charly, de politie-agent, dien je op iederen hoek van de straat te Londen ziet staan, staat uitsluitend daar, om er voor op te passen, dat de koetsiers het voorgeschreven tempo niet overschrijden, dat de honden een muilkorf dragen en dat de voorbijgangers met zijn hulp den rijweg kunnen oversteken.

Daarbij heeft hij een groote voorliefde voor brandewijn, sigaren en dergelijke dingen, en is de goedhartigste mensch, zoo lang men hem niet plaagt.

Wat nu zijn collega's betreft, de heeren detectives, deze onderscheiden zich daardoor, dat zij door het dragen van een uniform een welverdiend pensioen krijgen.

Zij bekommeren er zich volstrekt niet om of de honden een muilband dragen, enz.”

Raffles kreeg een sigarette uit zijn koker.

Nadat hij deze had aangestoken, deed hij eenige trekken en vervolgde:

„Om op de weddenschap terug te komen, ik heb het voornemen, lord Parkins te laten verliezen!”

„Mag ik weten, waarover het gaat?”

„Natuurlijk, mijn jongen, ik heb met lord Parkins een bijzonder origineele weddenschap aangegaan.

Ik beweerde namelijk, dat het voor Raffles — je weet toch wel, de bekende John C. Raffles — niet on-

mogelijk was, politie-inspecteur Baxter te Scotland Yard te arresteeren. Sedert twee jaar reeds beproeft deze te vergeefs om meergenoemden Raffles — ik deed uitdrukkelijk opmerken, dat zijn naam John C. is — te Scotland Yard aan armen en beenen geboeid binnen te halen, en nu wilde ik de zaak cmdraaien.”

„Duivels!” sprak Charly Brand, „je schijnt je heden te hebben voorgenoemen, om mij de krankzinnigste zaken op te dischen.

Hoor eens, Edward, je wilt mij toch niet doen gelooven, dat John C. Raffles een dergelijk kunststuk kan klaar spelen?”

Een vroolijk lachje gleed langs Raffles' gelaats-trekken.

„O, mijn beste Charly, ik beschouw dit niet voor onmogelijk; voor zoover ik John C. Raffles ken, speelt hij zaken klaar, die bij iemand niet in den droom opkomen.”

„Dat wil ik niet bestrijden, doch je zult het mij niet kwalijk nemen, dat ik de zaak niet ernstig opneem. Dat is nog tienmaal doller, dan uit baksteen geld te maken.”

„Nu ja,” beweerde Raffles, „je zult aan mij ook de uitvoering van deze zaak moeten overlaten.

Je kunt je nu gaan aankleeden en mij de volgende voorwerpen verschaffen:

Twee solide balken van 1½ meter lengte en 8 centimeter breedte.”

„Oef,” steunde Charly, „ik dacht wel dat bij de steenen nog balken zouden komen.”

„Nee, mijn jongen, ik herhaal je nogmaals, dat de steenen niets met de balken te maken hebben.”

„Er ontbreken nog maar trappen en deuren —”

„Niet noodig,” lachte Raffles, „die behoef ik niet te hebben, doch verscheidene planken van 2 meter lengte en 25 centimeter breedte, schroeven, een paar draadnagels, een zaag, een hamer, lijm en een ijzeren plaat.”

„God d a m!” sprak Charly Brand, „ben je van plan een timmermanswerkplaats op te richten?”

Raffles knikte:

„Iets dergelijks, ja!”

„Lieve Edward,” antwoordde hem zijn vriend, „indien ik je al deze voorwerpen moet verschaffen, ver-

oorloof mij dan, dat ik ze in mijn notitieboek opschrijf en ik verzoek je dus mij nog eenmaal al die dingen op te noemen.”

Nadat Raffles dit gedaan had, voegde hij er aan toe:

„Doe mij het genoegen het onmiddellijk te bezorgen, ik zal intusschen mijn nasporingen beginnen en verzoek je, mij daarvoor het deel „G” van de conversations-lexicon te halen. Ik hoop, dat ik daarin iets over guillotine kan vinden.”

Charly Brand vloog verschrikt op.

„Heb je misschien het voornemen politie-inspecteur Baxter onder de guillotine te brengen?”

„Iets dergelijks ben ik van plan.”

„Lieve Edward, laat den kerel toch leven, het zou jammer voor hem zijn. Geheel Londen zou het betreuren wanneer hij van het aardrijk verdween!”

„Wees onbezorgd, Charly, mijn mes is maar van blik, daarmede kan men geen hoofden afhakken, doch voor Baxter is het voldoende.”

Toen Charly Brand de kamer verliet, sprak hij:

„Lieve Edward, dergelijke grappige opdracht heb ik van jou nog nooit ontvangen. Zou je niet eens met een zenuwarts spreken?”

„Er uit!” schreeuwde Raffles en wierp hem het deel van de Konversations-lexikon achterna.

Met een haastigen sprong redde Charly zich door de deur en zag niet meer het vergenoegde lachen, waarmede Raffles hem nakeek.

Nu nam laatstgenoemde een vel papier en begon met een potlood den omtrek van een guillotine te teekenen.

Toen zijn secretaris na verloop van twee uur terugkeerde, was Raffles reeds gereed, trok zijn jas uit en sprak:

„Prachtig, dat je reeds terug bent, nu kan met den arbeid begonnen worden. Waar heb je het materiaal?”

„Ik heb het in een ledige kelderkamer laten brengen.”

„Je kunt mij nu komen helpen. Je zult zien, dat ik in staat ben, een prachtige guillotine handig in elkander te zetten.”

Door zijn vriend gevolgd, begaf zich Lord Lister naar de kelderkamer en was vol bewondering voor het door Charly aangekochte materiaal.

DERDE HOOFDSTUK.

De gouden staven.

Het was op den volgenden voormiddag, toen Raffles met Charly Brand en verscheidene arbeiders een grooten koffer, die overal met ijzer was beslagen, naar de Bank in het Westend van Londen liet brengen.

Op deze Bank wisselde hij sedert eenige maanden zijn cheques in, en de ambtenaren kenden hem onder den naam van lord Stamford als een der voornaamste klanten.

Raffles liet zich bij den directeur van de Bank aandienen en toen hij tegenover dezen stond sprak hij:

„Ik hoop, dat ik de eer heb, als klant van uw Bank bekend te zijn.”

De directeur boog en sprak:

„Ik ben daarmee bekend. Waarmede kan ik u van dienst zijn, uw lordschap?”

„Ik heb ongeveer vijf jaar geleden,” begon Raffles, „in Amerika aan de exploitatie van een goudmijn deelgenomen en moet eerlijk bekennen, dat ik nimmer geloofde het bedrag van het door mij verschaft kapitaal ooit terug te krijgen.

Gisteren ontving ik met de Cunard-boot via New-York een zending gouden staven en ben van plan deze gouden staven bij u als gesloten depot in bewaring te geven.”

„Wil uw lordschap deze gouden staven niet verkoopen?”

„Nee, nog niet,” antwoordde Raffles. „Ik wil voor een transactie van den verkoop een geschikter oogenblik afwachten. De koers is oogenblikkelijk niet bijzonder gunstig.”

„Wel is waar,” antwoordde de directeur, „hebben wij ten allen tijde overvloed van goud, maar...”

„Wat zijn de voorwaarden?”

„Het eenvoudigste was,” antwoordde de directeur, „dat uw lordschap een kluis bij ons huurde en wij daarin de staven wegsloten.

Wij staan u borg voor elk verlies, hetz' door brand of diefstal.”

Raffles boog toestemmend het hoofd en antwoordde:

„Wees zoo goed, mijnheer de directeur, mij een kluis aan te wijzen. Ik heb met hulp van arbeiders reeds den koffer met de gouden staven meegenomen en het zal het beste zijn, wanneer gij u onmiddellijk van den goeden toestand van mijn deposito overtuigt.”

De directeur der Bank schelde en na eenige seconden kwam de bewaarder van de deposito's, onder wiens hoede zich de kluisen bevonden, binnen en deelde de directeur hem mede, dat hij lord Stamford een kluis moest aanwijzen, waar zijn deposito bewaard zou worden.

De bewaarder ontving van Raffles zware, zes pond wegende, in sterk hennep papier gepakte pakketten, waarop geschreven stond: „gouden staven”, terwijl gewicht en waarde eveneens er op vermeld stonden.

Aan de uiteinden waren deze gouden staven van het zegel van den lord voorzien en de bewaarder overtuigde zich, volgens zijn plicht, van den goeden toestand der zegels.

Een ander onderzoek was volgens de voorschriften der Bank niet noodig.

Hij behoefde zich van den feitelijken inhoud der deposito's niet te overtuigen, daar er van gesloten deposito sprake was, waarop de Bank geen crediet of leening verstrekke.

Raffles verkreeg den sleutel van het vertrek en tegelijkertijd een quitantie, welke luidde:

„Deposito quitantie.

Hierdoor verklaren wij schriftelijk dat wij van zijn lordschap lord Stamford, te Londen een depot van 20 gouden staven, een gewicht van 120 pond vertegenwoordigend, ontvangen hebben. Wij verplichten ons, deze voorwerpen tegen diefstal en brand te verzekeren.

De directeur der Westend Bank
ARTHUR TRIKONE.”

„Ziezoo,” sprak Raffles tot Charly Brand, toen hij het bewijs van de Bank in zijn portefeuille stak, „nu zal ik sir Warninghous mededeelen, dat hij de van mij

verlangde 15,000 pond sterling kan bekomen.

Ik denk, dat wij in de restauratie tegenover de Bank gaan ontbijten, en ik zal sir Warninghous telefoneeren”.

Na eenigen tijd stond Raffles aan de telefoon van de restauratie en meldde den koopman, dat hij hem binnen twee uur in zijn villa verwachtte.

Hij verzocht hem echter, indien het mogelijk was, zijn schoonzoon mede te brengen.

Daarna ontbeten Raffles en Charly Brand en reden toen in een auto naar huis.

„Weet je, Edward,” sprak Charly in de auto tot hem, „ik denk sedert een uur erover na, om uit te vinden op welke wijze jij sir Warninghous 15,000 pond sterling zult verschaffen.

Ik geef je geen shilling voor je baksteen!”

„Dat behoef je ook niet, mijn beste Charly, doch ik garandeer je het succes”.

Zij behoefden niet lang in Raffles' studeervertrek te wachten, daar de oude bediende sir Warninghous spoedig aandiende.

„Ik kon helaas niet aan den wensch van uw lordschap voldoen”, sprak de binnentredende koopman, „mijn schoonzoon is vandaag niet in de zaak geweest en ik heb tot nu toe te vergeefs op hem gewacht.”

„Jammer,” antwoordde Raffles. „Ik had gaarne met dien heer persoonlijk kennis gemaakt, om hem mijn meening te zeggen. Hebt u dan het plan, sir, dien man nog langer in uw zaak te houden?”

„In geen geval, uw lordschap, doch om mijn goeden naam durf ik hem niet eerder te ontslaan, voordat ik de geldzaken heb geregeld en weer klaren wijn kan schenken.”

„En hoe denkt uw dochter daarover?” vroeg Raffles.

„Zij wil zich laten scheiden en leeft reeds meer dan een maand zonder hem.”

„Welnu”, antwoordde de lord, „ik ben ook van plan u te helpen op voorwaarde, dat u dezen schurk de deur wijst.”

„Daarop geef ik u mijn eerewoord, uw lordschap.”

„Uw woord is mij voldoende,” zei Raffles, „en hoor mij nu aan!”

Hij bood sir Warninghous een stoel aan, gaf hem een sigaar, terwijl hij zelf een sigarette aanstak.

Charly Brand daarentegen luisterde met koortsachtige spanning naar de dingen, die komen zouden.

„Ik heb”, begon Raffles en kreeg zijn portefeuille, „op de Westend Bank een deposito in staven goud ongeveer ten bedrage van 200,000 pond sterling en ben

van plan, u met deze som een crediet te openen.

Ten aanzien van een notaris wil ik mij verbinden, dat ik, wanneer gij aan uw verplichtingen binnen een jaar niet hebt voldaan, met mijn deposito, ten bedrage van 200,000 pond sterling, voor u borg sta.

Wij zullen dus nu naar een notaris gaan, bij wien ik u deze verklaring zal verschaffen. Het is wel aan te nemen, dat gij met het document dat ik u zal verstrekken, bij iederen bankier krediet kunt krijgen.”

„Ongetwijfeld,” zei sir Warninghous.

„Allright”, vervolgde Raffles. „Laat ons dan geen tijd verliezen en onmiddellijk uw notaris een bezoek brengen.”

Toen zij het vertrek verlieten, sloeg Charly Brand zich met de hand voor zijn voorhoofd en zei:

„Een prachtig idee! Ik zal in het vervolg, al komen zijn invallen mij nog zoo krankzinnig voor, mij er niet meer tegen verzetten.”

Raffles en sir Warninghous gingen naar een notaris aan wien lord Stamford, alias Raffles, zijn deposito-bewijs vertoonde, waarna hij het volgende bewijsstuk onderteekende:

„Hierdoor verbind ik mij, met het mij toebehoorende deposito van 200,000 pond sterling in staven goud op de Westend Bank te Londen gedurende een jaar voor den koopman sir Thom Warninghous, Londen, Piccadillystreet, voer genoemd bedrag in te staan, indien deze niet in de gelegenheid mocht zijn aan zijn verplichtingen persoonlijk te voldoen. Ik verklaar, dat ik mij gedurende dit jaar over iedere beschikking van deze som onthouden zal.

De koopman sir Warninghous is verplicht aan mij vier procent van de som te betalen.

LORD EDWARD STAMFORD”.

Nadat dit bewijsstuk onderteekend was, begaf sir Warninghous zich naar een bekenden bankier en deze verschaftte hem opnieuw een wissel en kredietcheque voor het bedrag van deposito van lord Stamford.

„Welnu”, sprak Raffles tot Charly, toen hij weer thuis was, „de man heeft zijn geld en ik heb mij ervan overtuigd, dat men iederen koopman gemakkelijk kapitaal kan verschaffen:

Waarschijnlijk, mijn lieve Charly, kunt ge in de toekomst weer baksteen en verzamelen en ik zal die bij de voornaamste Banken te Londen als kostbare monsters in deposito geven. Dan kunt ge een annonce plaatsen, nadat wij ergens een kantoor gehuurd hebben, en de advertentie kan luiden:

„James Smith, London, opent aan iederen koopman

die in moeilijke omstandigheden verkeerd crediet tot elk bedrag."

„Je zult overloopen worden", beweerde Charly, „er bestaat zooveel geld niet als de kooplieden te Londen kunnen gebruiken."

„Zooveel geld niet, maar wel zooveel baksteen",

antwoordde de verstandige „grootte onbekende"

„Oef," riep zijn vriend en secretaris lachend uit „daar zit weer een spieroefening aan vast, wanneer ik de steenen allen naar huis moet slepen — opdat jij ze in goud kunt omwisselen".

VIERDE HOOFDSTUK

In het hoofdbureau van politie.

Op denzelfden morgen was de inspecteur van politie Baxter, de chef van het Londensche hoofdbureau van politie, in een zeer mismoedige stemming op zijn bureau gekomen.

Zijn secretaris Marholm, de „vlooi", zooals hij door zijn collega's genoemd werd, boog het hoofd nog dieper over de akten, die door hem moesten bewerkt worden, want hij wist, dat de inspecteur van politie op hem het eerst zijn slechte luim zou koelen.

Zonder zich verder om de „vlooi" te bekommeren, kreeg Baxter het ochtendblad, dat voor hem op de schrijftafel lag, en begon te lezen.

„O weel!" sprak de „vlooi", die deze couranten reeds gelezen had, „nu zal hij onmiddellijk losbarsten, zoodra hij het artikel over zijn eigen persoon gevonden heeft."

Tersluiks beschouwde de secretaris den lezenden politieinspecteur en moest zijn lachen inhouden, toen Baxter plotseling met de vuist op tafel sloeg en met groote oogen naar de courant keek.

„Dat is ongelooflijk, de duivel zal mij halen!" schreeuwde hij en zijn gelaat werd vuurrood, „dat is al te gek, Marholm!"

„Tot uw dienst, mijnheer de inspecteur!"

De vlooi sprong op en ging voor den inspecteur van politie Baxter staan.

„Hebt ge het artikel gelezen?" vroeg hij hem.

„Nee, mijnheer de inspecteur, ik ben dadelijk aan mijn werk gegaan en heb de courant niet ingezien".

De waarheid was, dat hij reeds een uur voor de komst van Baxter de ochtendbladen gelezen had.

„Lees dan eens wat hier staat."

De inspecteur gaf het blad aan de „vlooi", die het artikel nogmaals las.

Met vette letters stond daar het navolgende:

„Oorspronkelijke weddenschap van Raffles!

Inzet duizend pond sterling!

Onze medewerker N. B. deelt ons mede, dat hij den inhoud van een weddenschap is te weten gekomen, die plaats zal hebben tusschen de leden van de Alabama club lord Stamford en lord Parkins.

Deze beide voorname clubleden hebben den beroemden Raffles en den politieinspecteur Baxter tot de voorwerpen van hun weddenschap gemaakt.

Bij een gesprek over Raffles en de bekwaamheden van den inspecteur, wien het nog altijd niet gelukt is, den grooten onbekende te vatten, beweerde lord Stamford, dat het Raffles eerder zou gelukken den inspecteur Baxter gevangen te nemen, dan dat het dezen mogelijk zou zijn, den beroemden onbekende te arresteren.

Wij zijn zeer nieuwsgierig of Raffles deze weddenschap voor lord Stamford zal aangaan en of hij den inspecteur van politie in Scotland Yard zal vatten.

Indien dit gebeurt, heeft Londen weer reden om Baxter te bespotten.

Wij scharen ons aan de zijde van lord Stamford en zijn eveneens bereid honderd pond sterling uit te keeren, als de grap gelukt.

Wij vooronderstellen, dat John C. Raffles deze regels in de courant zal lezen, bieden hem onze groeten aan en zijn in gespannen verwachting, hoe de zaak zal afloopen."

De „vloer” liet een lang gerekt hm! — hm? — hooren.
„Wat zegt gij daarvan?” vroeg Baxter. „Dat is toch de grootste onbeschaamdheid, die ik ooit beleefd heb.”

„Het is in ieder geval niet aangenaam,” antwoordde de „vloer”, „maar — u kunt van geluk spreken, dat u nu gewaarschuwd bent.”

„Wat?” schreeuwde Baxter, „waagt ge het van geluk te spreken? De duivel moge van geluk spreken, maar ik zal tegen den uitgever van de courant een aanklacht wegens belediging indienen en lord Stamford zal ik eveneens wegens belediging vervolgen.

Hoe kan deze man het in zijn hersens krijgen mij tot het voorwerp van een weddenschap te maken?”

„Ach,” zei de „vloer”, „dat moogt ge den lord niet kwalijk nemen en uw klachten wegens belediging zullen weinig gevolg hebben.”

„Natuurlijk!” riep de inspecteur spottend, „ge trekt weer partij voor den lord. Ge schaat u nooit aan mijn zijde, gij zoudt het waarschijnlijk ook heel aardig vinden als de schelm Raffles mij hier in Scotland Yard zou gevangen nemen.

Maar — ik zeg je, dat ik mij zal weten te verdedigen, ik zal mij van een revolver voorzien en voor mijn deur een bom leggen, die ik door een elektrische batterij zal laten ontploffen; ik zal het aantal schildwachten verdubbelen, ik zal — ik zal —”

Hij snakte naar lucht, hij kon geen woorden vinden, omdat hij niet meer kon denken.

„Mijnheer de inspecteur”, begon de „vloer”, „ik geloof, dat dit alles voor Raffles geen hinderpalen zijn; de hoofdzaak is, dat gij in het vervolg de grootste voorzichtigheid tegenover ieder, die in uw bureau komt, in acht neemt.”

Op dit oogenblik werd door een der politieagenten de koopman Werner Pennink aangediend.

„Hoe ziet die man er uit?” vroeg Baxter.

Deze vraag kwam zoo onverwacht, dat de man niets kon antwoorden.

De inspecteur wendde zich tot de „vloer” en fluisterde hem toe:

„Houd den man, die thans binnentreedt, nauwkeurig in het oog; het zou mogelijk kunnen zijn, dat hij het is.”

„Onzin”, antwoordde de „vloer”, „ik acht Raffles tot veel in staat, maar ik geloof dat gij onbezorgd kunt zijn.

Hij zal het niet wagen hier des morgens vroeg in het politiebureau te komen, om te trachten zijn streken uit te halen.”

Op dit oogenblik liet de politieagent een ouden, grijzen koopman binnentreden.

Mr. Pennink wilde zich naar het schrijfbureau van Baxter begeven, doch de inspecteur riep hem toe:

„Blijf bij de deur staan, ge moogt geen stap naderkomen! Wanneer ge naderbij komt, zijt ge een kind des doods, want onder den vloer van het gansche vertrek ligt dynamiet!”

De bezoeker schrok en bleef angstig bij de deur staan, terwijl de „vloer” hartelijk lachte en tot zich zelf zei:

„Hij krijgt vervolgingswaanzin”.

„Marholm!” schreeuwde Baxter, „ga onmiddellijk naar dien man toe, trek hem aan zijn baard en overtuig je of deze echt of valsch is.”

„Ik bid u”, riep de koopman angstig, „blijf van mijn baard af; ik verzeker u op mijn eerewoord, dat hij echt is.”

„Dat helpt u niets”, zei de inspecteur, „hier komen dagelijks zulke verdachte personen bij mij, dat wij er ons nauwkeurig van moeten overtuigen, of wij met fatsoenlijke menschen of met misdadigers te doen hebben”.

Nadat de „vloer” den koopman aan zijn baard getrokken had, sprak hij:

„De baard is echt.”

„En het hoofdhaar?”

„Laat mijn pruik toch zitten”, zei mr. Pennink toornig.

„O!” riep de „vloer” zegevierend, „een pruik!”

„Arresteer hem!” brulde Baxter, „dat moet onderzocht worden!”

Maar voordat de „vloer” den koopman kon arresteeren, was deze met een ruk buiten de deur en schreeuwde:

„Die menschen zijn krankzinnig, helpt mij! Het zijn waanzinnigen!”

Op zijn geroep kwamen verscheidene politieagenten te voorschijn en wierpen zich op hem.

„Houdt hem vast!” schreeuwde de inspecteur van politie, „de man komt mij hoogst verdacht voor. Hij draagt valsch haar.”

De koopman echter antwoordde schreiend:

„Redt mij toch uit de handen van dezen krankzinnige. Hij beweert dat onder den vloer van zijn bureau dynamiet gelegd is, wat hij kan laten ontploffen.”

De beambten keken radeloos om zich heen en wisten niet, wat zij doen moesten.

Toen kwam de „vloer” tusschen beide en sprak:

„Hier heerscht een misverstand, mijnheeren, de inspecteur van politie is zeer opgewonden en denkt,

dat deze gentleman een vermomde misdadiger is.

Ik verzoek u, Sir, weer naar het bureau te gaan", voegde hij den koopman toe, „de inspecteur zal nu wel gerustgesteld zijn."

„Neen", antwoordde de koopman woedend, „ik ga niet weer naar het bureau! U hebt zelf wel gehoord, dat daar dynamiet gelegd is en de inspecteur heeft er mede bedreigd, het te zullen doen ontploffen.

Daarvan moet ge maar een ander de dupe laten worden.

Maar ik zal mij over deze lage behandeling wreken en alles door middel van de couranten publiek maken."

„Doe wat ge wilt", schreeuwde Baxter, buiten zich zelf van woede en smiet de deur van zijn bureau dicht.

„U hadt wat kalmer moeten zijn", zei de „vloot", die hem in het bureau volgde.

Baxter's oogen schoten woedende vlammen; hij maakte inderdaad den indruk van een krankzinnige.

„Kalm? De duivel mag kalm blijven, of denkt ge, dat het aangenaam is, door iedereen bespot te worden?"

„Neen, aangenaam is dat niet, maar mijnheer de inspecteur, zelfs koningen moeten zich dat laten welgevallen."

„Maar ik dank er voor", zei Baxter. „Met andere personen mogen zij zooveel spotten als zij willen, maar mij moeten zij met rust laten.

Ik dank er voor, hoort ge?!" schreeuwde hij en sloeg met de vuist op zijn schrijftafel.

Op dit oogenblik trad een agent van politie binnen en overhandigde de zoo juist uitgekomen middag-courant.

Nauwelijks had Baxter er in gekeken of hij schreeuwde woedend:

„Weg met dat duivelsch goed, met deze schandbladen, die er slechts voor bestemd schijnen te zijn om iemand de gal te doen overloopen!

Matig u het recht niet meer aan mij hier couranten te brengen. Ik wil rust hebben, ik lees voortaan geen courant meer; wat mij betreft, er mag gebeuren wat er wil!" —

VIJFDE HOOFDSTUK.

De afperser gestraft.

Juist in den tijd toen de inspecteur van politie Baxter dezen aanval van vervolgingswaan had, kwam de heer Warninghous bij zijn dochter, die hem reeds verwachtte.

Nauwelijks zag zij den blijden lach op het gelaat van den ouden koopman, of zij liep hem tegemoet, sloeg de armen om zijn hals en zei:

„O, geliefde vader, ik zie aan uw gelaat, dat men u heeft geholpen!"

„Ja, mijn dochter," antwoordde sir Warninghous, „ik ben door iemand geholpen, van wien ik het niet had gedacht."

„Mag ik weten door wien, papa?"

„Dat kan je nooit raden, lief kind, en toch is het iemand wiens naam men iederen dag in onze couranten kan vinden."

„Ik weet niet, wien gij bedoelt, maar wees zoo goed mij zijn naam te zeggen."

„Het is lord Stamford," antwoordde de vader.

De dochter keek haar vader aan en zei:

„Lord Stamford? Dien naam ken ik niet en heb hem ook nog nergens gelezen."

„Je hebt gelijk, mijn kind, hij heet eigenlijk ook niet lord Stamford, maar — jou durf ik dat wel in vertrouwen zeggen — het is lord Edward Lister, of, zooals de Londensche politie hem noemt, John C. Raffles."

„Wie is het?" vroeg de jonge vrouw aarzelend, „bedoelt gij Raffles?"

„Ja, het is Raffles."

„En heeft hij u die groote som geleend?"

„Ja, dat deed hij."

„Dan moet hij toch een zeer braaf mensch zijn.”

„Dat is hij ook, mijn kind — maar” — sir Warninghous keek verschrikt om, „zijt ge er wel zeker van dat er niemand is, die ons beluisteren kan, ik meende zooeven eenig geluid te hooren.”

„Neeen papa, er is niemand thuis dan ik.”

„En je man, die de oorzaak is van al mijn ellende? Ik heb Raffles moeten bezweren, dat ge van hem scheiden zult.”

„Hij is niet thuis, papa, ten minste niet voor zoo verre mij bekend is.”

En hij was toch thuis.

Hij had het gesprek tusschen vader en dochter afge-
luisterd.

Een duivelsche lach speelde om zijn mond. Hij balde de vuist en fluisterde:

„Ha, thans weet ik tenminste waar de oude de groote sommen geld heeft verkregen. Dus: lord Stamford is Edward Lister en Edward Lister is de veel gezochte John C. Raffles.

Ik denk wel, dat deze Raffles blij zal zijn als hij mij 10,000 pond sterling kan geven, omdat ik hem bij weigering in handen der politie zal overleveren.

Dat zal een grap worden!”

Onhoorbaar sloop hij als een kat uit de kamer en verliet het huis, zonder dat iemand het bemerkte.

Terwijl sir Warninghous en zijn dochter tevreden en gelukkig aan de ontbijttafel zaten, vermoedden zij niet dat in hun eigen huis een vreeselijk gevaar voor Raffles dreigde — —

Een uur later, terwijl lord Lister en Charly Brand bezig waren aan een machine te werken, meldde de kamerdienaar een heer aan, die weigerde zijn naam te noemen, doch die zeer voornaam gekleed was; deze verlangde zijn lordschap te spreken.

„Alright,” zei Raffles, „breng den man naar mijn studeerkamer, ik kom dadelijk; blijf bij hem totdat ik kom.”

„Zeer goed, uw lordschap.”

„Wie zou dat zijn?” vroeg Charly.

„Ik weet het niet, maar zal het dadelijk wel gewaar worden.”

Zonder van kleeren te verwisselen ging hij naar zijn studeerkamer.

Eenigszins verwonderd keek de schoonzoon van den koopman naar den lord en deze vroeg hem:

„Met wien heb ik de eer?”

Werner Pennink keek den binnengetredene trotsch aan en sprak:

„Ik weet niet, wat u het recht geeft mij deze vraag

te doen, ik wensch lord Lister te spreken en niet een van zijn ondergeschikten.”

„Pardon,” antwoordde Raffles, „u moet mijn werkpak verontschuldigen, in mijn vrijen tijd houd ik mij bezig met allerlei technische werkzaamheden en had den tijd niet om andere kleeren aan te trekken.

Overigens weet ik niet, vanwaar ik de eer heb, dat u mij kent.”

„Dat doet niets ter zake,” antwoordde de vreemdeling.

„Wel zeker,” gaf Raffles ten antwoord, „dat interesseert mij juist sterk, want er zijn slechts weinig personen in Londen, wien ik het voorrecht geef mij bij mijn naam aan te spreken.”

„Alright,” sprak mr. Pennink, „ik ben de schoonzoon van sir Warninghous.”

„Aha,” antwoordde Raffles en uitte een kreet van verwondering.

„Wel, dat verandert de zaak, neem plaats en laat ons het gesprek beginnen. Wat brengt u tot mij?”

„Zeker niet het plan om wat met u te babbelen, maar ik kom, evenals mijn schoonvader, om zaken met u te doen.”

„Zoo — zoo,” zei de lord, „mag ik weten wat voor zaken dit zijn?”

„Ik heb geld noodig!”

„Ik ook!”

Werner Pennink mat Raffles met een kouden blik, omdat zijn antwoord hem niet beviel.

„Pardon, of u geld noodig hebt, lord Lister, kan mij niet schelen; ik ben hier gekomen om u te zeggen dat ik heden een som van tienduizend pond sterling noodig heb.”

Raffles begon hartelijk te lachen en antwoordde:

„Wat ge verlangt is niet veel.”

„Ik dacht wel”, zei mr. Pennink, „dat men met u redeneeren kon. Ik houd van korte afdoening van zaken en iemand, die zoo vrijgevig is als gij, treft men niet iederen dag aan!”

„Dat is volkomen waar”, zei Raffles lachend, „mensen als ik zijn er zeer weinig; maar laat ons ernstig spreken.

Hoe laat moet ge heden dit geld hebben?”

„Het gemakkelijkste zou zijn”, antwoordde de koopman, „dat u mij dadelijk een cheque voor dat bedrag gaaft.”

Raffles haalde de schouders op.

„Het doet mij leed, dadelijk niet zooveel geld ter mijner beschikking te hebben, maar ik zal het in den loop van den namiddag verschaffen.”

De vreemdeling stond op. „Ik reken daar bepaald op en ben ervan overtuigd, dat het voor u van groot belang is, mij het bedrag hedenmiddag om vier uur te overhandigen.

Indien u mij teleurstelt, krijgt u groote onaangenameheden!”

„Wel”, zei Raffles, „maak u niet ongerust. Kom hedenmiddag om vier uur bij mij, dan zal ik zeker in staat zijn u het geld te geven.

Hebt ge mij nog verder wat te zeggen?”

„Neen”, antwoordde Werner Pennink.

„Dan veroorlooft gij mij wel, dat ik weer aan mijn werk ga?”

De bezoeker maakte een beweging alsof hij Raffles de hand wilde reiken, maar deze scheen dat niet op te merken, schelde zijn kamerdienaar en zei:

„Begeleid dezen heer tot aan de voordeur.”

Raffles ging weer naar zijn studeerkamer.

„Zijt ge reeds klaar met dien heer?” vroeg Charly Brand.

„Ja, die is reeds vertrokken.”

„Wat wilde die man?”

„Een kleine afpersing”, zei Raffles, „het is de schoonzoon van Sir Warninghous en hij denkt, dat hij met mij doen kan, wat hij wil.

Maar hij vergist zich.”

„Nu ziet ge toch dat er onaangename dingen kunnen ontstaan door je goedhartigheid. Hij zal de politie nog tegen ons ophitsen en dan zijn wij ons prachtig verblijf hier in Regent-park kwijt.”

„Wees daarvoor niet bang”, antwoordde de lord.

Daarop ging hij weer zwijgend aan zijn werk; ging daarna naar boven en liet zich telephonisch met Sir Warninghous verbinden.

Binnen eenige minuten had hij dezen te kennen gegeven, dat hij hem noodzakelijk spreken moest en hem verzocht dadelijk bij hem te komen.

Na verloop van een half uur trad de koopman binnen.

Met schrik hoorde hij hetgeen Raffles hem vertelde en riep:

„O, lord Lister, die man is tot alles in staat, hoe zult u zich tegenover hem kunnen beschermen?”

„Dat is zeer eenvoudig”, antwoordde Raffles, „wij zullen dien heer voor langeren tijd onschadelijk maken.”

„Maar hoe?” vroeg Sir Warninghous. „Wij kunnen hem toch niet spoorloos laten verdwijnen en als u hem het geld niet geeft, dan gaat hij zeker naar de politie om u te verraden.”

„Hij zal niet naar de politie gaan, eenvoudig omdat hij daar niet heen loopen kan.

Maar luister eens: Kent u dokter Halbert?”

„Tot mijn spijt niet.”

„Welnu”, ging de lord voort, „dokter Halbert is lid van de Alabama-club en heeft in het westen van Londen een inrichting voor krankzinnigen.

Wij moeten dadelijk naar hem toe gaan en zullen Sir Werner Pennink onmiddellijk onderdak verschaffen in het gesticht van dokter Halbert.”

Raffles verliet daarop met zijn bezoeker de villa en beiden gingen per auto naar den dokter.

Bij dezen aangekomen zei Lord Lister:

„Ik stel u hier sir Warninghous voor, de eigenaar van het groote warenhuis in Piccadilly street; hij heeft het plan zijn schoonzoon, die plotseling krankzinnig geworden is, in uw gesticht te doen opnemen.

De man verbeeldt zich, dat ik, lord Stamford, de veel gezochte Raffles ben en dreigt mij met allerlei afpersingen.

Hij beweert ook, dat zijn schoonvader met Raffles omgaat. Verder heeft hij de onmogelijkste dingen in het huis van zijn schoonvader uitgehaald en wissels en cheques vervalscht.”

„Dat is kennelijk een geval van waanzin”, bemerkte dokter Halbert, „brengt den patiënt bij mij. Maar ik moet u er reeds vooraf op opmerkzaam maken, dat genezing in zulke gevallen onmogelijk is.”

„De hoofdzaak is”, zei Raffles, „dat zulke menschen onschadelijk gemaakt worden.

De schoonvader heeft door dit geval reeds eenige honderdduizenden ponden sterling verloren”.

„Dat is jammer”, antwoordde dr. Halbert, „de man had reeds vroeger hierheen moeten gebracht worden”.

Raffles en sir Warninghous vertrokken daarop.

Het was des namiddags tegen vier uur, toen Werner Pennink verscheen en door Raffles uitgenoodigd werd met hem naar een bankier te gaan, waar de zaak afgedaan zou worden.

De anders zoo geraffineerde schurk had er geen vermoeden van, dat de lord hem om den tuin leidde; hij sloeg er ook geen acht op, toen deze met hem door den tuin van Dr. Halbert ging en dat de daarin staande villa er volstrekt niet als een bankiershuis uitzag.

Eerst toen Raffles schelde, kreeg hij eenig wantrouwen en zei:

„Pardon, woont hier een bankier?”

„Dat wel niet”, zei Raffles, „maar mijn bankier is hier en pension.”

Op dit oogenblik werd de deur geopend en dadelijk weer achter hen gesloten.

Verscheidene oppassers, die met hun verpleegden uit den tuin kwamen, deden hem plotseling begrijpen, dat hij hoogst waarschijnlijk in een valstrik was gelokt.

„Waar ben ik hier?” vroeg hij.

„Ik verzoek u beleefd”, zei Raffles, „om nader te komen; mijn vriend de bankier zal dadelijk verschijnen”.

„Ha”, riep mr. Pennink, „ik vrees, dat ge mij hebt misleid, ik doe geen stap verder. Open de deur, en laat mij er dadelijk uit.”

De portier, die dergelijke scènes gewend was, schelde, waarop dadelijk verscheidene oppassers verscheenen, die Pennink aanpakten en naar een cel brachten.

Het laatste, wat hij hooren kon, waren de afscheidswaarden van Raffles:

„Ik wensch u veel genoeg, sir; misschien leert ge hier de waarde van het geld wat beter kennen”.

Daarna sprak Lord Lister nog eenige woorden met dr. Halbert en na eenige minuten verliet hij het gesticht met de aangename gewaarwording de maatschappij van een gevaarlijk individu bevrijd te hebben.

Daar, achter de getraliede vensters van het gesticht kon de schurk geen verdere schade aanrichten.

ZESDE HOOFDSTUK.

De oorlogsverklaring.

„Die is goed bezorgd,” sprak Raffles tot Charly Brand, toen hij weer in zijn studeerkamer zat. „En het was zeer gewenscht, dat men met zulke gevaarlijke sujetten, zooals deze schurk er een is, een kort proces maakte en hen eenvoudig voor levenslang onschadelijk maakte.

Ik zal het onmiddellijk aan sir Warninghous mededeelen.”

Hij ging naar de telefoon en een poosje daarna had hij de geheele zaak verteld.

„Hebt u het ochtendblad gelezen?” vroeg de koopman aan het einde van het gesprek door de telefoon.

„Neen,” antwoordde Raffles „ik heb heden nog geen tijd gehad om een courant in te zien.

Staat er dan iets bizonders in?”

„Jawel, uw lordschap, door den een of anderen onbescheidene is uw weddenschap met lord Parkins bekend geworden.”

„Daar moet ik onmiddellijk meer van weten.”

Raffles staakte het gesprek.

„Hallo, Charly,” riep hij toen, „je hebt vandaag

ook het ochtendblad nog niet gelezen, ik hoorde zooeven, dat daar iets zeer bizonders in moet staan. Breng mij de couranten hierheen.”

Haastig snelde de secretaris naar de zijkamer en bracht het gewenschte.

Nu eerst las Raffles het artikel over de weddenschap tusschen hem en lord Parkins.

„Zeer fataal,” sprak Charly Brand, „nu is de inspecteur natuurlijk gewaarschuwd, en jij kunt je weddenschap nu niet aangaan.”

„Dat betwijfel ik, mijn lieve Charly! Wanneer ik mij iets voorneem, dan ben ik er de man niet naar om er mij van te laten afbrengen. Integendeel, nu wordt de zaak nog interessanter.

Wees zoo goed en schrijf aan de hoofdredactie den volgende brief:

Zeer geachte redactie!

In antwoord op uw artikel van hedenmorgen, betreffende het bericht over een weddenschap tusschen lord Stamford en lord Parkins over mijn persoon, verzoek ik u, bekend te maken, dat ik hoop deze weddenschap te winnen.

Ik zal in den loop van de volgende dagen u over de uitvoering daarvan nog verdere berichten zenden.

Hoogachtend

JOHN C. RAFFLES.

Zend den brief als spoedbestelling, en het zou mij aangenaam zijn, wanneer hij nog in de avondbladen werd opgenomen".

„Allright", sprak Charly Brand en ging naar zijn kamer, om met behulp van een schrijfmachine den brief klaar te maken.

Hij poste hem toen persoonlijk.

Raffles was weer in zijn studeerkamer gegaan en legde de laatste hand aan een voorwerp, dat een manshoogte had, en uit hout en metaaldraad was in elkan- der gezet en uiterlijk precies op een guillotine geleek. Tegen den avond was hij met het werktuig gereed.

Nu kleepte hij zich, om met zijn vriend naar de Alabamaclub te gaan.

Toen zij door Trafalgar square liepen, schreeuwden de courantenjongens met hun schelle stem:

„De nieuwste Raffles-sensatie! Raffles wil den politie-inspecteur Baxter arresteren!"

„Nou, die zal zich verheugen", sprak Charly, „de „vloot" zal wel weer wat te hooren krijgen."

En dat was ook zoo.

Nauwelijks waren de avondbladen met het opzienbarende bericht uitgekomen, toen een politieagent de „vloot" de courant in het bureau bracht en deze met groote vreugde het bericht las.

Op hetzelfde oogenblik trad de tot nu toe afwezige inspecteur Baxter weer binnen, en nauwelijks had hij gezien, dat zijn secretaris een courant las, of hij schreeuwde:

„Goddam, sir, je weet, dat ik je sedert hedenoch- tend verboden heb, om hier couranten te lezen! Hoe durf je het te wagen steeds mijn bevelen niet na te komen?"

Hij trok de „vloot" het blad uit de hand en smet het op den grond.

„Veroorloof mij u te zeggen," zei Marholm, „dat het voor u van het grootste belang zou zijn, indien u de courant las. Daarin staat iets over Raffles."

„Over Raffles? Komt die schelm weer opduiken?"

„Hij zal komen opduiken, hij heeft aan de couran- ten een brief geschreven, waarin hij zich bereid ver- klaart, de weddenschap tusschen lord Stamford en lord Parkins aan te nemen."

„Is dat de waarheid?"

„Dat is de waarheid! En ik maakte mij reeds be-

zorgd over uw lang wegblijven. Ik dacht reeds, dat u met Raffles een ontmoeting had gehad."

„Ik ben sprakeloos," steunde Baxter, „ik weet niet meer wat ik zeggen zal.

Ik geloof, zoolang de Engelsche justitie bestaat, heeft nog nooit zoo'n misdadiger als deze Raffles den Engelschen grond betreden."

„Dat is ook mijn meening," sprak de „vloot" tame- lijk koel, „Raffles is eenig!"

En in stilte voegde hij er aan toe: „doch inspecteur Baxter is ook eenig, hij is een monster van lafheid en domheid."

Terwijl de „vloot" in zich zelf sprak, zat Baxter voor zijn schrijfbureau en trommelde zenuwachtig met de vingers.

„Hoor eens, Marholm," riep hij na een poos nage- dacht te hebben.

„Wat wenscht u, heer inspecteur?"

„Houdt ge het inderdaad voor mogelijk, dat Raf- fles mij zulk een poets kan bakken?"

De „vloot" trok zijn breede schouders op en ant- woordde:

„Bij Raffles en den lieven God is alles mogelijk. Ik houd de zaak niet voor onmogelijk."

De inspecteur begon luid te kermen:

„Ik sta op het punt om krankzinnig te worden, zeg eens, Marholm" — zijn stem nam een huilerigen toon aan — „waarom vervolgt die Raffles mij toch zoo onafgebroken? Wat heb ik hem eigenlijk gedaan?"

„Gedaan hebt u hem in het geheel niets! Doch u wildet hem iets doen, en daartegen wil hij zich bescher- men! Hij bewijst u, dat hij met u speelt als een kat met de muis."

„En houdt je dat voor billijk?"

Zacht sprak de „vloot" tot zich zelf: „Ik en geheel Londen zijn dol blij er mede."

Luid daarentegen antwoordde hij:

„In uw betrekking van inspecteur van politie moet u aan dergelijke dingen gewend raken."

„Ik wenschte, dat de duivel inspecteur van politie in Londen was, zoo lang als deze Raffles bestaat.

Een pretje is het niet!"

„Dat moet het ook niet zijn," kritiseerde de „vloot" weer bij zich zelf.

„Denk maar eens na! Herinner je je Marholm, in welke treurige omstandigheden dat mensch mij reeds gebracht heeft?

Doch ik zeg je, Marholm, wanneer die kerel nog een- maal tegenover mij komt te staan, dan is er geen par-

don meer, ik trek mijn revolver en schiet hem als een dollen hond neer."

„Waarvoor men u aan de galg zou hangen, mijnheer de inspecteur."

„Laten zij mij aan de galg hangen! Met het grootste genoegen zou ik mij den strop om den hals laten liggen, ik sterf dan met de voldoening, dien schurk, die met den duivel een verbond sloot, onschadelijk te hebben gemaakt."

„Ik begrijp niet," sprak de „vloo", „waarom u altijd weer zoo woedend op Raffles bent. Volgens mijn overtuiging doet hij toch absoluut niets, dat u kan ergeren.

Hij neemt zich in acht, omdat u hem wilt arresteeren, en daarin heeft hij ten slotte gelijk."

„Wanneer je je nog eenmaal dergelijke woorden veroorlooft, klaag ik je bij den lord mayor wegens gevaarlijke anarchistische ideeën aan. Je schijnt te beweren, dat Raffles een eerbaar en onschuldig vervolgd lid der maatschappij is."

„Natuurlijk beweer ik dat," antwoordde de „vloo", „en wat mij betreft," kunt u mij daarvoor onmiddellijk bij den lord mayor aanklagen. Wie weet, of zijn lordschap niet mijn gevoelens deelt.

Wij hebben toch nog niet lang geleden het geval gehad, dat zijn majesteit de koning zich bijzonder gunstig over Raffles heeft uitgelaten en gezegd heeft, dat hij om zijn streken eindelijk weer eens hartelijk kon lachen."

„Dat is mij alles onverschillig," raasde Baxter, „ik ben de koning niet, ik ben politie-inspecteur Baxter van Scotland Yard, en ik ben het aan mijn betrekking verplicht, dien schurk onschadelijk te maken."

„Waarvoor u hem natuurlijk in handen moet hebbenben, mijnheer de inspecteur."

„Ik zal hem wel krijgen, wees daarvan overtuigd, al moest ik mij met den duivel schriftelijk verbinden."

„Doe dat liever niet," scheidte de „vloo" „en buitendien geloof ik, dat hij u niet zou antwoorden. Hij heeft toch volgens uw meening met Raffles een verbond gesloten, en met hem kunt u niet in concurrentie komen."

De inspecteur van politie wierp hem een woedenden blik toe en riep.

„Hou nu je mond! Met jou kan men inderdaad geen verstandig woord spreken, je wordt altijd onmiddellijk persoonlijk."

Daarna riep hij den dienstdoenden politiesergeant uit de voorkamer en sprak tot dezen:

„Let er op, dat van heden af aan steeds het dubbele aantal politieagenten in de voorkamer is. Ge hebt zeker

het ochtendblad gelezen, en naar alle waarschijnlijkheid hebben wij dien vervloekten schurk Raffles hier te verwachten."

Op denzelfden tijd, dat Baxter zijn voorzorgsmaatregelen nam, was Raffles met Charly Brand naar de Alabamaclub gegaan, en het eerste, wat men hem vertelde, was het bericht, dat Raffles in de avondbladen de weddenschap had aangenomen.

De president van de club, die weer voor den haard op zijn gewone plaats zat, beweerde, toen lord Parkins en Raffles bij hem stonden:

„Mylords, ik denk, dat u van de weddenschap afziet, want door het openbaar maken der geschiedenis behoort het toch tot de onmogelijkheden, dat Raffles, hoe handig hij ook is, deze onderneming kan uitvoeren. Ik raad den beiden heeren, van de weddenschap af te zien."

„Ik ben helaas niet van dezelfde meening, uw lordschap," antwoordde Raffles, „doch ik beweer, dat ten gevolge der openbaarmaking van de beslissing de weddenschap voor Raffles een groote aantrekkingskracht zal hebben."

Daarna gingen de heeren naar de eetzaal om daar te souperen.

Charly Brand bemerkte, dat na afloop van het souper zijn beroemde vriend kleine briefomslagen hier en daar op de tafeltjes legde, waarna hij evenals de andere heeren, naar de conversatiezaal ging.

Nu kwam een bediende van de club naar hem toe en gaf hem dezelfde smalle witte enveloppe, waarop geadresseerd stond:

Zijn lordschap Lord Stamford,
Alabamaclub.

„Wie gaf u dezen brief?" vroeg Raffles den lakei.
„Een kruier, uw lordschap."

„Het is goed," antwoordde de lord en scheurde de enveloppe open.

Met een schijnbaar uiterst verwonderd gelaat nam hij er een visitekaartje uit, las dit en begon luidkeels te lachen.

„Indrukwekkend!" riep hij, zoodat de omstanders het konden hooren, vervolgens gaf hij het visitekaartje aan den president van de club.

De oude lord zette zijn lorgnet op en las.

Hij had nauwelijks een blik op het kaartje geworpen, toen hij verschrikt zijn lorgnet liet vallen, haastig opsprong en uitriep:

„Goddam, lees ik goed?"

„Wat is er?" vroegen de omstanders verschrikt

In plaats van den verbluften president van de club antwoordde Raffles:

„John C. Raffles, mijn heeren, zend mij zoo juist door een kruier zijn visitekaartje en deelt mij het volgende mede:

Uw lordschap deel ik hierbij mede, dat ik morgenmiddag tusschen 6—7 uur de weddenschap zal uitvoeren. Ik verzoek de heeren van de club, zich om zeven uur naar het hoofdbureau van politie te begeven om zich van mijn uitgevoerde weddenschap te overtuigen.

De gezamenlijke heeren hebben zich met hun eerewoord tegenover mij te verplichten voor dien tijd geen woord daarover uit te laten.

Ik was zoo vrij, voor de overige leden der club visitekaartjes met denzelfden inhoud op verscheidene tafeltjes neer te leggen.”

Een oogenblik stonden allen verstomd.

Het was toch eenvoudig onmogelijk, dat Raffles in

de club was geweest, zonder dat iemand hem opgemerkt had, en zijn visitekaartjes daar gedeponereerd had.

„Vooruit, gentlemen!” riep lord Stamford, alias Raffles, „laat ons de visitekaartjes van den grooten onbekende gaan zoeken.”

Als een troep jachthonden gingen de leden van de club aan het zoeken, en het duurde niet lang of zij hadden de voor hen bestemde tijdingen gevonden.

Te vergeefs peinsden zij er op, hoe of het mogelijk was geweest, dat Raffles dit tooverkunststuk had kunnen klaarspelen.

Het was een feit, dat ieder van hen een visitekaartje van Raffles in handen had.

Toen Raffles des nachts met Charly Brand naar huis ging lachte hij in zijn vuist en sprak:

„Ik hoop morgen den politie-inspecteur Baxter eindelijk het bewijs te leveren, dat hij evenzoo min voor zijn betrekking geschikt is als een nachtwacht voor den veldheerspost.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Baxter in de val.

Op dezen morgen ontving inspecteur Baxter van Scotland Yard een merkwaardigen brief. Eerst las hij hem bijzonder ongeloovig door. Toen hij hem echter voor den tweeden keer bestudeerde, verdween zijn wantrouwen en sprak hij tot zichzelf:

„Hm, waarom zou dat niet mogelijk zijn?”

Bij deze woorden keek de dichtbij hem zittende Marholm op en dacht:

„Ik ben inderdaad nieuwsgierig, wat die man toch met zich zelf spreekt. Waarschijnlijk heeft hij weer een minnebrief ontvangen”.

De „vloer” behoefde zijn nieuwsgierigheid niet lang te bedwingen, want inspecteur Baxter gaf hem den brief en zei:

„Lees eens, Marholm, welk een merkwaardigen brief ik gekregen heb.”

De secretaris nam hem aan en verdiepte zich in de volgende regels:

„Zeer geachte heer politie-inspecteur!

Met dit schrijven richt ik het verzoek aan u, mij

binnenkort te ontvangen, daar ik een belangrijke uitvinding heb gedaan. Het betreft niets minder, dan dat ik een machine heb ineengezet, die in staat is, iederen misdadiger zonder moeite te vangen en te straffen. Ik verzoek u, mij een tijd te bepalen, opdat ik u deze machine kan toonen.

Hoogachtend,

GEORGE PEAKE.”

„Wat zegt ge daarvan?” vroeg nu de inspecteur, toen hij bemerkte, dat de „vloer” den brief gelezen had.

„Ja,” sprak hij gapend, „voorloopig durf ik in het geheel niets te zeggen. Een gekke naam: een machine om misdadigers te vangen.”

„In hoeverre? Ik vind den naam uitstekend; waarom, Marholm, kan zulk een machine niet uitgevonden zijn, die in staat is misdadigers te straffen?”

De „vloer” knikte lachend voor zich heen en keek naar zijn akten.

„Ja, ja, u hebt groot gelijk, wanneer de menschen

het niet klaar kunnen spelen, was het in het geheel niet zoo verkeerd, om dit door een machine te laten doen. Wij leven toch in het tijdperk van machines.

„Goddam, hoeveel soorten machines bestaan er niet, de kamers worden reeds met machines schoongemaakt en buitendien nog zooveel anders.

Eerlang zal men de menschen afschaffen en in plaats van hen zal hier een machine rondloopen, doch zoo ik u reeds zei, ik houd het niet voor zoo onmogelijk, dat de een of ander een dergelijk voorwerp heeft uitgevonden.”

„Hij zal die uitgevonden hebben!” riep Baxter vol geestdrift uit. „Hij heeft haar uitgevonden, want deze brief is door een vakman geschreven, en weet ge, Marholm, ik verbeeld mij dat de machine veel overeenkomst moet hebben met de aeroplane van Wright, dat ze van achteren een kast heeft en over de menschen heen vliegt en met grijptoeellen den misdadiger pakt en in de kast steekt.”

„Prachtig!” lachte de vloot, „daar hapert echter iets aan.”

„Nu, daar ben ik nieuwsgierig naar.”

„Natuurlijk!” sprak de secretaris, „of kunt u mij verklaren, hoe deze machine de bekwaamheid bezit tusschen de menschen den misdadiger te vinden?”

„Nu, dat is toch geen kunst!”

„Wat, is dat geen kunst? Neem mij niet kwalijk, mijnheer de inspecteur. Dat is immers zelfs voor ons menschen een groote kunst!”

„Ja, mijn lieve Marholm, met ons menschen is dat geheel iets anders, een machine kan juist zooveel meer doen dan een mensch. Kijk eens, bij een machine is dat zeer eenvoudig.

Die pakt eenvoudig ieder die zij krijgen kan, en geloof mij, Marholm, volgens mijn theorie is behalve de politie en de gerechtsambtenaren ieder mensch van elken leeftijd een geboren misdadiger.

Zij moeten allen gepakt worden, dan zouden wij eindelijk rust krijgen, en konden ongestoord door het leven gaan.”

„Ja, ja, ja, ja,” sprak de „vloot”, „dan konden wij in vrede eens behoorlijk uitslapen. Dan zou er ten minste geen mensch meer zijn, dien wij behoeften te vervolgen.

Maar wie weet, heer inspecteur, ik geloof dat er toch nog een zou overblijven, en dat zou jammer zijn voor den kerel, want dan zou het voor ons te vervelend worden.

Wij zouden eenvoudig door vervetting ten gronde gaan, onze energie zou verloren gaan, omdat hij er niet

meer was, onze teerbeminde John C. Raffles.”

„Houd op, ik vermoedde reeds, dan deze naam weer komen zou. Zeg mij eens, Marholm, wil je mij dan absoluut voor mijn tijd in het graf helpen?”

„Ik vind het inderdaad merkwaardig, beste inspecteur, dat u niet aan dezen mooien naam kunt wennen.”

„Wilt ge stil zijn? Wanneer je nog eenmaal den naam van den schurk durft noemen, smijt ik je mijn inktkoker naar het hoofd.”

„Dus”, antwoordde de „vloot” en glimlachte vergenoegd, „dan zal ik van nu af aan zijn naam niet meer noemen, doch weet gij wel, over wie ik spreek?”

„Ik weet niets!” antwoordde Baxter.

„Nu, ik bedoel hem, wiens naam u niet meer wilt hooren.”

„Duivels, ik zeg je toch, dat je hier niet van dien man zult spreken!”

„Ja, wanneer u bedoelt, dat ik niet meer van hem mag spreken — ik meende alleen, dat de mooie naam John C. Raffles u zoo onaangenaam was.” En lachend vervolgde hij:

„Ik vind dezen naam heel mooi, ten minste veel beter, dan ik door mijn collega's altijd genoemd word. U weet toch, mijnheer de inspecteur, dat men mij altijd de „vloot” noemt?”

„Ha, ha, ha, ha!” brulde Baxter, „natuurlijk weet ik dat, en hoor eens, Marholm, ge moet daar eigenlijk dankbaar voor zijn, je ziet er inderdaad uit als een „vloot”.”

„Neem mij niet kwalijk, inspecteur, beledig mij niet, ik zou u niet gaarne willen laten arresteren.”

„Ha, ha, ha, ha, dat is de leukste mop, mijn ondergeschikte wil mij laten arresteren.”

„Voor de Engelsche wet zijn wij allen gelijk, bedenk dat wel!”

„Dat zou ik wel eens willen zien, of ik met jou op een lijn gesteld werd. Je schijnt in het geheel geen afstand meer te kennen, je schijnt te vergeten, dat je niets meer dan de politie-secretaris Marholm bent... bedenk dat wel, slechts secretaris Marholm... ik daarentegen...” hij klopte zich op de breede borst, waarop helaas nog altijd geen lintje prijkte... „ik ben de politie-inspector van de Engelsche hoofdstad, de directeur van de gevangenis der stad Londen, president van de club om misdadigers op te sporen...”

„Ik weet het, ik weet het, ik ken al uw titels. Doch een ding weet u niet, mijnheer de inspecteur!”

„Wat bedoel je?”

„Hm”, mompelde de „vloot”, „u weet niet, waar Raffles is!”

Bom. — — Baxter's vuist bonste op de tafel, zoodat de inkt omhoog vloog. Toen nam hij den inktkoker in de hand en riep:

„Zoo, waag het nu nog eenmaal en je krijgt dezen prachtigen, Engelschen, twee pond zwaren inktkoker met zooveel kracht naar je hoofd, dat je voor vandaag genoeg hebt.”

„Misschien voor altijd”, beweerde de secretaris, „dan had ik ten minste een troost, dat ik mij niet meer aan zulk een chef behoefde te ergeren.”

„Daar kan je zelf voor oppassen”, sprak de inspecteur en zette den inktkoker op tafel. „Ik zie in, dat ik bijna een domheid begaan had. Je zult je nog lang om mij moeten ergeren, jou oude „vloer”.”

„Nu, mijnheer de inspecteur, u hoeft mij niet altijd bij mijn voornaam te noemen, weet u, dat u eveneens een bijnaam bij de ambtenaren en de lieden, die u kennen, hebt?”

„Wat?” riep hij, „heeft men het durven wagen, mij een schimpnaam te geven?”

„Nu, een schimpnaam is het nu juist niet, ik geloof ook niet, dat men hem in een lexicon kan vinden, doch hij is nochtans zeer aardig. Zal ik hem u zeggen?”

„Ik wil niets hooren!”

„Het zou echter zeer goed zijn, wanneer u hem ge- waar werd, men noemt u namenlijk de ballonzak!”

„Drommels, hoe noemt men mij?”

„Nu, de ballonzak”, antwoordde de „vloer” met stoicijnsche kalmte.

„Wat bedoelt men...”

„Wel, zeer eenvoudig, men bedoelt het omkleedsel waaruit de ballon bestaat en die daarna met gas gevuld wordt.”

„Drommels, gelijk ik dan op een dergelijk voorwerp?”

„Nu, wel een beetje, inspecteur!”

„Maar dat is toch vreeselijk, doch ik geloof, Marholm, dat wij op die manier elkander den ganschen dag kunnen plagen. Wat doen wij nu met den brief?”

„Onzin!” antwoordde de secretaris. „Volg mijn raad en beantwoord den brief niet. Zulke machines zijn onzin, die bestaan er niet, of de kerel is krankzinnig, of hij wil met u den draak steken.”

„Dat geloof ik niet”, antwoordde Baxter, „men zal het niet wagen, dan met zijn volledigen naam te onderteekenen. De uitvinder heet George Peake en woont Flowerstreet 16. Een grap zou hem duur te staan komen.”

„Dan is het een krankzinnige, en het zou zeer goed

zijn, wanneer men hem gevangen nam of hem voorstelde, een machine voor krankzinnigen te maken.

Kort en bondig, ik waarschuw u, heer inspecteur, blijf er met uw vingers af.”

De vloer stak nu, nadat de eerste pauze was ingetreden, een pijp aan, terwijl inspecteur Baxter, die heden geen trek had om te ontbijten, een sigaar aanstak.

„Wie weet”, sprak hij tot zichzelf, „of deze mr. Peake niet een opzienbarende uitvinding heeft gedaan, en of het van mij geen domheid is, wanneer ik hem niet ontvang.”

Na een poos nam hij een vel papier en schreef:

George Peake, Esq.,

Londen, Flowerstreet 16.

Zeer geëerde heer!

Uw brief heb ik ontvangen en zal het mij zeer verheugen, wanneer u mij uw machine morgen- namiddag om zes uur in mijn politiebureau wilt brengen.

Hoogachtend,

BAXTER, inspecteur van politie.

„Ha”, dacht de „vloer” bij zichzelf, „wanneer hij brieven schrijft, die hij mij niet dicteert, dan heeft de domheid geen grenzen. Dan voert hij iets in zijn schild, wat ik niet weten mag. Ik wil tien pond tegen een shilling wedden, dat hij zoeeven aan den uitvinder schreef en zich met hem inlaat.”

Den volgenden dag richtte de inspecteur het zoo in, dat de dienst van de „vloer” reeds om vijf uur geëindigd was, en kon hij ongestoord den uitvinder met zijn machine afwachten.

Het was tegen zes uur, toen er aan de deur van den inspecteur werd geklopt en de dienstdoende politie-agent een visitekaartje aanbood, waarop te lezen stond:

GEORGE PEAKE, Flowerstreet 16.

„Breng den heer hier”, sprak Baxter tot den agent, „en zorg er voor, dat ik door niemand gestoord word. Ge weet, dat mijn dienst om zes uur geëindigd is en eerst morgen vroeg weer begint. Ik wil niet, dat men weet, dat ik nog in het politiebureau aanwezig ben.”

„Zeer goed, mijnheer de inspecteur,” antwoordde de agent, maakte linksomkeert en liet eenige seconden later een bejaard heer binnentreden, die een blauwen bril droeg en den indruk van een geleerde maakte.

Hem volgden twee arbeiders, die een groote kist droegen. De kist was zoo groot, dat zij er bijna als een

kast uitzag, en de beide arbeiders hadden moeite het voorwerp te dragen.

Nadat zij de kist hadden neergezet, betaalde mr. Peake hen en bevond zich nu met den politiechef alleen.

Na de gewone plichtplegingen sprak inspecteur Baxter:

„Ik ben werkelijk bijzonder nieuwsgierig, uw machine te leeren kennen.”

„Ik heb deze uitvinding om een bijzondere reden gedaan,” antwoordde mr. Peake, „om eindelijk een middel te ontdekken tegen de misdaden die zich hoe langer hoe meer uitbreiden.

Alleen een practische machine, die steeds nauwkeurig werkt, zal in staat zijn ons eindelijk tegen de misdadigers te beschermen en hen onschadelijk te maken. Ik ben van de gedachte uitgegaan, dat een machine honderdmaal meer arbeid verricht dan een enkel mensch, hetgeen ik u spoedig hoop te kunnen bewijzen.

Voorals mijn machine houdt elken misdadiger absoluut vast. En wanneer hij het toch nog durfde wagen, te willen ontvluchten, dan zou hij door de machine ge Guillotineerd worden. Kijk maar eens, mijnheer de inspecteur.”

Hij opende de kist en Baxter zag een toestel voor zich, dat hem aan een guillotine herinnerde.

„Deze machine,” ging de uitvinder verder voort te verklaren, „kan men achter iedere deur vastschroeven, achter ieder venster, en kan men als een groote val opzetten.

Op het oogenblik, dat een misdadiger door het venster klautert, houdt de machine hem vast, en de bijl valt op het oogenblik, dat hij weder terug wil, op den misdadiger neer. U veroorlooft mij wel, dat ik het u voordoe. Mag ik u verzoeken, mijnheer de politie-inspecteur?”

„Wilt u dat niet liever met u zelf probeeren?” vroeg Baxter.

„Nee, nee, dat gaat niet... U zoudt niet in staat zijn mij uit de machine te verlossen en ik zou mijn leven daarbij kunnen verliezen. Doch ik wil het u wijzen, opdat u zich er persoonlijk van kunt overtuigen, hoe prachtig mijn machine werkt.”

De politie-inspecteur begon van angst te rillen, toen hij aarzelend de machine naderde en, om niet laf te schijnen, datgene wilde doen, wat de vreemdeling van hem verlangde.

„Steek nu uw bovenlichaam hier in de machine. Doe alsof u de misdadiger waart. U ziet, dat de machine de breedte van een venster heeft.”

„Dat zie ik,” zei Baxter.

„Wees dan zoo goed, uw hoofd er door te steken.”

De inspecteur van politie deed ook dit, hij bukte zich en stak zijn hoofd tusschen de beide balken in de machine.

„Veronderstel nu,” zei de vreemdeling, „dat op dit oogenblik, door middel van electriche draden, die u natuurlijk niet kunt zien, de bijl neervalt.”

Thans werd inspecteur Baxter vreeselijk angstig, hij had reeds niet meer aan de bijl gedacht. Maar hij hoorde een aanhoudend gedruisch boven zijn hoofd en zag nu, dat de uitvinder een hevel aan de machine om-draaide.

„Op het oogenblik, waarop ge u terugtrekt, mijnheer de inspecteur, valt de bijl naar beneden en zou u in tweeën snijden.”

„In 's hemels naam, sir, pas toch op, dat er geen ongeluk gebeurt,” sprak de inspecteur in doodsangst.

„Wees onbezorgd, ik wilde u slechts toonen, hoe gemakkelijk het is, met mijn machine iemand onschadelijk te maken.”

Mr. Peake nam een stoel, zette hem zoodanig voor Baxter dat hij hem goed kon zien en ging er op zitten. Daarop stak hij een sigaar aan, begon te rooken en zei:

„En nu, mijnheer de inspecteur, wensch ik u een zeer aangenaam en vroolijk uurtje.

Weet dan, dat ik uit oude vriendschap slechts een grap met u wilde uithalen. Ik raad u nu ten sterkste aan, u niet te bewegen en vooral uw hoofd niet terug te trekken, ge zoudt dan een kind des doods zijn.

Opdat ge echter zult weten, aan wien ge het genoegen van dit oogenblik te danken hebt, ben ik zoo vrij mij aan u voor te stellen. Mijn naam is... John C. Raffles.”

Het was alsof de inspecteur van politie door een bliksemstraal getroffen werd. Met uitpuilende oogen keek hij John C. Raffles aan, die, terwijl hij rustig zijn sigaar rookte, den inspecteur beschouwde.

De inspecteur begon te smeeken, hem te bevrijden doch Raffles was niet te bewegen.

„U moet hier in dezen toestand eenige uren blijven. Ge moet namelijk weten, dat het hier om een wedden schap gaat, omdat ik het in mijn club heb bekend gemaakt, dat ik u binnen een week gevangen nemen zou, en wel in het hoofdbureau van politie te Scotland Yard.”

Het angstzweet brak den inspecteur uit; hij zag, dat John C. Raffles zijn hoed opzette, terwijl deze hem vermaande, om zich in 's hemels naam niet te bewegen.

En met een laatste „good bye, mijnheer de inspecteur!” verliet hij het bureau.

De inspecteur riep om hulp, maar daar hij de agenten weggestuurd had, was er niemand die hem hoorde. De minuten schenen hem eeuwen. Zijn knieën knikten, want de gebukte houding was ondragelijk.

Maar hij waagde het niet, zich te bewegen. Eindelijk, tegen zeven uur, nadat hij reeds meer dan een uur in dezen betreuenswaardigen toestand had doorgebracht en hij bijna bezwijmde, werd de deur geopend.

Onder het geroep van „wel mijnheer de inspecteur, wat gebeurt hier toch,” kwam de „vloot” binnen, vergezeld van eenige vreemde heeren en van verslaggevers.

Lachend gingen zij naar Baxter toe, die met woedende blikken hen van uit zijn val aankeek.

„Help, help, redt mij toch mijneheeren; maar raakt in godsnaam de machine niet aan!”

„Wel, wat is hier dan te redden, waarom trekt ge uw hoofd niet eenvoudig terug, wat bezielt u toch?”

„Ik kan niet,” kermde Baxter; „ik bid u, om godswil, helpt mij. Als ik mijn hoofd terugtrek, dan valt de bijl naar beneden.”

„Ach, ach,” zei de „vloot”, pakte den inspecteur beet en trok hem met een ruk terug.

Beschaamd keek Baxter naar de bijl, die niet neergevallen was.

„Mijn God, wat was ik een ezel!” zei hij. „Dat ding is immers niet neergevallen!”

„Sta ons toe, dat wij ons aan u voorstellen,” zei

een van de andere heeren; „ik ben de president van de Alabamaclub en kwam mij ervan overtuigen of Raffles de weddenschap inderdaad heeft gewonnen.”

„Ach,” riep Baxter, „ik zie nu in, dat men mij gefopt heeft; de uitvinder van deze machine is een zwendelaar en het was er hem alleen om te doen, om de weddenschap te winnen.”

Lachend gaven de aanwezige heeren hem de verzekering, dat het zoo was; maar Baxter was woedend en wilde als een krankzinnige de guillotine met een stoel stukslaan.

„Houd op!” gelastte de „vloot”; „het zou jammer zijn, dat deze uitvinding van Raffles werd vernield; het is de mooiste politieval, die er bestaan kan.”

„En dat zou een vangmachine voor misdadigers zijn,” sprak Baxter hoonend.

Daarna gingen de journalisten heen; eenigen van hen hadden fotografische opnamen gemaakt en eenige uren later kon geheel Londen in de avondbladen lezen, welk een poets John C. Raffles inspecteur Baxter had gespeeld.

Des avonds ging het in de Alabamaclub vroolijk toe; de champagne stroomde en lord Stamford, de ontwerper van de weddenschap, werd door de clubleden gevierd alsof hij Raffles in eigen persoon ware.

Men dronk telkens op zijn gezondheid en op het doelmatige van zijn machine, ofschoon de val nog geen werkelijk misdadiger had bevat, maar tot vermaak van geheel Londen een eenvoudigen domoor, namelijk inspecteur van politie Baxter.

Smokkelaars met Glacé-Handschoenen.

„Welk een toeval, mijnheer de dokter! U reist dus mee?” riep ik uit, toen ik juist in den sneltrein gestapt was die mij van het noorderstation te Weenen naar Berlijn zou brengen.

De toegesproken heer, een jonk dokter, scheen aan heel iets anders te denken. Beleefd, maar verstrooid, beantwoordde hij mijn groet.

„Veroorlooft u?” vroeg hij, „dat ik bij u plaats neem?”

Hij gaf mij zijn handkoffer en nam tegenover mij plaats.

De derde hoekplaats der coupé werd spoedig daarna in bezit genomen door een jonge dame en daarna kwam nog een meer bejaard heer, wien met het kon aanzien, dat hij een Engelschman was.

Hij had een rood gelaat met bakkebaarden en droeg een vreemd soort hoed en schoenen; hij had een leelijke overjas aan, zoodat men gemeend zou hebben, dat hij deze in het duister gekocht had.

Spoedig nadat de Engelschman tegenover de dame had plaats genomen, vertrok de trein.

„Het is inderdaad een toeval”, sprak de heer die tegenover mij zat; „ik had niet gedacht, u hier weer te zien.”

Eerst voor eenige dagen had ik dokter Wulff leeren kennen, toen hij een patiënt bezocht van een familie, die mij gastvrij had opgenomen.

De jonge man had spoedig mijn sympathie verworven.

Bij die gelegenheid had hij er geen woord over gesproken, dat hij een reis naar Berlijn wilde maken.

Heden spraken wij over onverschillige dingen; dokter Wulff vertoonde daarbij een zekere mate van verlegenheid, waardoor het gesprek soms voor een poos werd afgebroken; deze oogenblikken maakte ik mij ten nutte om zooveel mogelijk het mooie landschap te bekijken, waar de spoorlijn doorheen liep.

Als ik in den coupé rondkeek, dan vielen mijn blikken het meest op den Engelschman, die onafgebroken las en zijn lectuur slechts afbrak door een slok sherry te nemen, of zijn blikken te vestigen op de jonge dame, die droomerig uit het raam keek.

Nu en dan bewoog dr. Wulff zich ongeduldig; het scheen, alsof hij iets wilde mededeelen.

Ik trachtte te vergeefs een gesprek met hem aan te knopen; hij scheen te opgewonden om daarop in te gaan.

„Waarde heer Zwiesel”, begon hij eindelijk op fluisterenden toon, zoodat onze medereizigers er niets van konden verstaan. „Zoo als ik zie, kan ik mij van uw stilzwijgendheid overtuigd houden.”

Waaraan de dokter dit kon zien is mij tot heden onbekend gebleven.

Maar vele menschen hebben mij, den rentenier Zwiesel uit Gräfen Haenichen, thans te Berlijn wonende, de verzekering gegeven, dat ik een uiterlijk heb, dat vertrouwen inboezemt.

Ik antwoordde hem:

„Ik zal uw vertrouwen op prijs stellen, mijnheer de dokter!”

„Nu, het betreft — om kort te gaan, het betreft, een — liefdeshistorie.”

„Dat begrijp ik”, zei ik met een ernstig gelaat.

„Aan uw raad ligt mij veel gelegen, heb de goedheid mij, na uw ondervindingen —”

„Die heb ik”, zei ik ernstig. „Maar vertel mij nu, wat u wenscht!”

„Een koopman uit Berlijn hield zich voor zaken eenigen tijd in Weenen op.

Hij betrok hetzelfde huis, waarin ik woon, met zijn negentienjarige dochter. Ik behoef zeker niets meer te zeggen — Ik zag Ernestine dikwijls, ook zij scheen — Kortom, ik scheen haar niet te mishagen — maar ik kon haar nooit te spreken krijgen; haar vader ont-

hield haar alle conversatie en werd daarbij gesteund door zijn zuster.

Ik kon zelf Ernestine niet schrijven, want volgens het zeggen van den portier, opent de vader alle brieven, die aan haar geadresseerd zijn. En het ergste is daarenboven nog, dat de vader reeds een bruigom voor haar gekozen heeft."

„Dat is erg, zeer erg!" zei ik. „En uw reis —"

„Ik ben gisteren gewaar geworden, dat zij hun koffers gepakt hebben en van daag naar Berlijn terugreizen. Ik heb dadelijk besloten om mee te reizen en het mag kosten wat het wil, met haar te spreken.

Zij zitten in de coupé hier naast."

„Hm, hm! En u hoopt haar in Berlijn te kunnen spreken?"

„Tot mijn spijt niet.

Wat mij te Weenen in zoo'n langen tijd niet gelukt is, zal mij in Berlijn in korten tijd nog minder gelukken. Want ik kan niet lang van mijn patiënten wegblijven. Wat moet ik nu doen! Ik ben slechts op goed geluk mee op reis gegaan en moet alles aan het toeval overlaten. Zoudt u mij nu eenigen raad kunnen geven?"

„Wij hebben nog verscheidene uren tijd. Toen ik nog jong was, heb ik menig keer een avontuur gehad. Ik moet mij eens goed bedenken, misschien. — Maar beloven kan ik u niets. Op mijn stilzwijgendheid kunt u staat maken."

„Ik betuig u mijn hartelijken dank! Misschien vindt u toch nog den een of anderen uitweg!"

Terwijl wij nog met elkander spraken, had de jonge dame vergeefsche moeite gedaan om haar reistasch te openen.

„Sta mij toe, mejuffrouw!" zei de dokter galant.

Ook hij deed vergeefsche moeite om het patentslot open te krijgen.

„Zulke patentsloten zijn moeilijk te behandelen," zei ik kuchend.

„De eigenaar plaagt zich er vreeselijk mede en als zoo'n tasch eens in handen van een spitsboef geraakt, dan opent deze hem in eenige seconden."

De Engelschman had onze pogingen kalm aangezien.

Onze krachten waren uitgeput.

„Veroorloof mij nu eens!" zei hij en nam de tasch in handen.

Een greep en ze was open.

„Maar ik ben geen spitsboef," zei hij lachend, en wij lachten eveneens.

Daarna begon hij weer te lezen; maar van dit oogenblik af bewees hij de dame meer attenties.

Ook met ons sprak hij nu en dan eenige woorden.

Aan een der stations moesten wij lang wachten.

In de nabijheid was een groot kerkhof.

„Het schijnt," zei de Engelschman, „dat hier alle passagiers begraven worden, die door het lange wachten gestorven zijn."

Men naderde spoedig een grooter station.

„Ik heb heden nog niets gegeten," zei de dokter.

„Mag ik u verzoeken mij iets mee te brengen? Ik durf niet uit den trein, want men moet mij niet zien."

Ik spoedde mij naar de restauratie.

Daar was een vreeselijk gedrang, het ging daar zoo woest toe als bij een vechtpartij!

„Zoo, nu kunt ge u verkwikken!" zei ik en reikte den uitgehongerden dokter een paar goed belegde broodjes.

„Eet nu maar eerst — zoo — en nu moeten wij ook wat drinken."

Wij klonken.

„Op het succes!"

Ik bracht de ledige glazen terug.

Te Lissa werd ons gezelschap vermeerderd; een man met een goedaardig uiterlijk stapte bij ons in den coupé.

Spoedig had deze man een levendig gesprek aangeknoopt, waaraan ook de jonge dame en de Engelschman deelnamen.

Ons gesprek kwam onder anderen op de inkomende rechten.

„Dat is een groote last!" riep de dokter.

„Wanneer men naar Duitschland reist, rechten!" zei de Engelschman. „Reist men naar België, rechten; reist men naar Oostenrijk, rechten! Zoo is het. Shakespeare zegt: ieder recht een koning; hier is het: ieder koning zijn recht!"

„Veroorloof mij, heeren!" zei de dokter, „dat ik een kleine geschiedenis vertel, die mij de laatste Kerstdagen overkomen is.

Mij werden namelijk door een mijner kennissen te Lissa, worsten cadeau gestuurd.

Die blijven natuurlijk op het douanekantoor liggen. Den dag na Kerstmis ga ik er heen, maar daar werd mij gezegd: „U moet eerst een bewijs van herkomst vertoonen."

Ik schrijf dus naar Lissa en ga met het bewijs weer naar het kantoor. Wat denkt u wel welk antwoord men mij daar gaf: „Ja, de leverancier is niet de fabrikant der worsten! Ge moet ons nu een bewijs leveren, waar-

in vermeld staat, dat de worsten niet van Amerikaanschen, Deenschen, Zweedschen, oorsprong zijn, en dat de fabrikant geen Amerikaansche varkens slacht. Dat moet de burgemeester van Lissa constateeren."

Zoo ziet u, mijnheeren, dat het jammer is, dat ze ook nog niet verlangden, dat het bewijs moest geschreven zijn op varkensperkament en dat er een rijkszegel moest opstaan."

„Natuurlijk," zei ik, „op perkament, dat niet afkomstig is van een Amerikaansch varken."

„Dat is zeer juist! Eindelijk krijg ik het bewijs, voorzien van een zegel en een stempel."

Ik betaal nu de rechten en krijg nog een verklaring van gezondheid mee, dat wil zeggen niet voor mij maar voor de worsten.

En... deze waren reeds bedorven; ik heb ze dadelijk weggegooid. Maar nu vraag ik u, mijnheeren, wat beteekent zóó'n gezondheidsverklaring!"

Op onze verdere reis spraken de Sakser, de Engelschman, en ik nog verder over de inkomende rechten.

De verliefde dokter nam geen deel aan het gesprek — hij zat stilletjes in een hoek — en ook de dame zweeg meestal.

Slechts nu en dan sprak zij een enkel woord, waaruit een zenuwachtige ongerustheid bleek.

En deze ongerustheid werd steeds grooter, zoodat wij het allen opmerkten.

Eindelijk vroeg ik de jonge dame of haar iets scheelde.

„Ach mijnheer," antwoordde zij, „ik heb iets bij mij, waarvoor rechten moeten betaald worden en dat ik gaarne zonder die betaling over de grenzen wilde brengen en nu wij de grenzen naderen, word ik daar zenuwachtig van. Zou ik dus niet liever betalen?"

„O," sprak de Engelschman, „o, mejuffrouw, betaal niet! Het is onnut geld Ik zal u helpen!"

Zooals gewoonlijk gaven wij allen de dame den raad, om niets aan te geven.

„Het zijn juweelen," zei zij.

„Hebt u ze goed verstopt?" vroeg de Sakser.

„Ja!"

„Nu, wees dan maar zoo goed er niets van te zeggen!"

Er kwam plotseling een gedachte bij mij op.

„Dokter!" zei ik, „ik heb nu een middel gevonden."

Toen ik den luisterenden dokter mijn plan in het oor fluisterde, lichtte er een straal van hoop in zijn oogen.

„Ik wil het probeeren," zei hij.

Intusschen had de Sakser in zijn jas en reistasch

naar zijn zakdoek gezocht en toen hij dien eindelijk gevonden had, bediende hij zich met alle kracht daarvan.

Het was alsof men op een trompet hoorde blazen.

De Engelschman was in een gesprek gewikkeld met de jonge dame en ik hoorde hem zeggen:

„Vertrouw mij gerust! ik zal niet van uw zijde wijken."

„Waar hebt u het verborgen?"

Naar het scheen schonk de jonge dame den heer het volste vertrouwen.

„Een enkel vertrouwelijk woordje," zei de Sakser tot ons beiden, „het smokkelen is altijd een gewaagd iets. Ik zou er den moed niet toe hebben."

Spoedig naderden wij nu het stille stadje Tetschen. De trein stond stil.

„Alles uitstappen!"

„Heb goeden moed, dokter," zei ik.

„Wij gaan te zamen naar binnen. Als wij klaar zijn, dan neem ik uw koffer mee en kunt u ongestoord het plan uitvoeren."

Achter ons kwam de jonge dame binnen.

Maar waar was de Engelschman gebleven?

Hij scheen spoorloos verdwenen.

Plotseling bemerkte ik, dat een der douane op de dame toetrad en haar met een ironisch lachje verzocht een der vertrekken binnen te gaan.

Ik zag ook, dat een bejaarde vrouw haar in ontvangst nam, de deur werd achter haar gesloten.

Wij waren spoedig gereed.

Ik nam den koffer van den dokter.

Deze verwijderde zich en ging naar een der beambten.

„Ik houd het voor mijn plicht," zei hij, „u er attent op te maken, dien heer met den grijzen baard — het was de vader van zijn beminde — aan een strenge visitatie te onderwerpen. Meer zeg ik u niet."

Onmiddellijk ging de beambte naar dien heer en verzocht hem om mede te gaan.

De heer sprak eenige woorden met de jonge dame, die naast hem stond en volgde den beambte met een boos gezicht.

Ik ging met den koffer naar onze coupé terug. Spoedig bemerkte ik, dat dr. Wulff, die zich tot dusverre verborgen had gehouden, naar de jonge dame, zijn beminde, ging.

Verwonderd, maar toch verheugd, beantwoordde zij zijn groeten.

De dokter maakte een goed gebruik van zijn tijd,

hij wandelde met de jonge dame het perron op en neer en was met haar in druk gesprek.

Zij scheen zijn woorden gaarne te hooren en wat zij daarop antwoordde, scheen hem gelukkig te maken.

Het was voor mij zeer boeiend deze samenspraak uit de verte gade te slaan.

Intusschen werd ik eenigszins ongerust over de terugkomst van den vader.

Maar eindelijk nam de dokter afscheid.

Hij bood het meisje zijn hand en zij gaf hem de hare.

Eerst toen hij weer tegenover mij zat, vertelde hij mij van zijn vreugde en hoop.

Spoedig keerde nu ook de vader terug, met een gelaat, waarop men duidelijk ergernis kon lezen.

Ondertusschen waren ook de Sakser en Engelschman weer binnengekomen en eindelijk ook de jonge dame, wier gelaat een uitdrukking van toorn verried.

Onmiddellijk daarna ging de trein verder.

„Wie van u, mijnheeren!” riep plotseling de jonge dame, „wie van u heeft mij zoo schandelijk verraden?”

Zij keek bij deze woorden den Engelschman aan.

„O mejuffrouw!” zei hij kalm. „Dat heb ik gedaan!”

„En u hadt mij uw hulp beloofd! Wat heeft u tot deze laagheid bewogen?”

De Engelschman lachte.

„Ik vraag u excuus. U hebt mij gezegd, dat u voor twee duizend mark aan juweelen bij u hebt. Ik heb voor tachtigduizend bij mij. De man, die een ander verraadt, wordt zelf niet onderzocht.”

Wij keken verbaasd over deze handelwijze.

„Maar mijnheer, zulk een daad” — riep de dame woedend.

Een zucht brak haar verdere woorden af.

Voordat wij nog uitdrukking konden geven aan onze afkeuring, ging de Engelschman voort:

„Ik heb uitgerekend, wat u aan rechten en boete hebt moeten betalen. Hier is het bedrag!”

Hij kreeg eenige banknoten uit zijn zak en reikte ze met een beleefde buiging aan de dame over.

Daarna opende hij een étuit.

Verscheidene kostbare diamanten fonkelden in het zonlicht.

„Wees zoo goed, mejuffrouw”, zei hij, „een van deze steenen aan te nemen voor den schrik, dien u gehad hebt!”

De dame keek den Engelschman aan.

Zij had zoo'n rijk geschenk ontvangen dat zij er zelf verbluft van was; de dokter kon zich gelukkig achten en scheen zalig te droomen, en de Engelschman had — zoo zei hij — de inkomende rechten „verdiend”.

Maar het meest vergenoegd was nog de Sakser.

Te Dresden stapte hij uit den trein en van hem werd ook hier het raadsel opgelost.

„Hoort eens”, zei hij, „ik moet u nog iets vertellen.

U ziet mij voor een man aan, die wel twee honderd pond weegt, niet waar?”

„Zeker,” antwoordde ik, „naar uw uiterlijk te oordeelen” —

„Welnu, mijn waarde, gij vergist u; ik heb wel is waar, naar het schijnt een corpulent lichaam, maar ziet u, ik ben slechts een heel mager mannetje; dat wat u hier ziet,” en daarbij wees hij op zijn corpulentie, „dat zijn voor het grootste gedeelte — slechts kanten!”

„Wel, dat had ik niet gedacht!” riep ik verwonderd.

„Wij, Saksers, zijn slim!” riep hij en verdween onder de menigte.

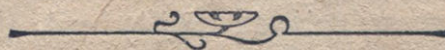
Toen wij te Berlijn aankwamen, beloofde dr. Wulff, dat hij mij spoedig bericht zou zenden.

Met een van vreugde stralend gelaat bezocht hij mij eenige dagen later.

„Ontvang nogmaals mijn hartelijken dank”, riep hij, „voor uw goeden raad; zonder dien had ik mijn bruid misschien nooit te spreken gekregen. Ja, mijn bruid, waarde heer.

Toen ik na mijn gesprek met Ernestine van haar liefde overtuigd was, vroeg ik om haar hand en — het ging niet gemakkelijk, maar de vader is geen beul.”

„Ziet ge nu wel, jonge man,” zei ik: „het is altijd goed, wanneer men iemand om raad vraagt, die vroeger ook van die avontuurtjes heeft beleefd”.

De dief als detectieve.

„Sharp!” riep de wachtmeester met de grootste verwondering, want de naam was ook aan de politie goed bekend. „Daar is Sharp weer in betrokken? Maar zeg eens, waarde vriend, hoe weet ge dat Sharp het „Lentoner diadeem” gestolen heeft?”

Glenn zag nu in, dat hij een fout begaan had en werd verlegen. Daar ik hem ook verteld had wat voor bezwarende bewijzen ik voor zijn schuld had gekregen, beschouwde hij zijn zaak als verloren en hij verklaarde:

„Ik zie in, dat het thans doelloos is, mijn onschuld nog langer vol te houden. Ik zal u openhartig vertellen, hoe de zaak zich heeft toegedragen. Ge moet me echter beloven deze bekentenis ten mijnen gunste aan te wenden.”

En daarna vertelde hij ons het volgende, dat naar mijn inzicht in de geschiedenis van de misdaad eenig is, en waarbij men het alleen moet betreuren, dat de daarbij gebezigde humor en scherpzinnigheid gediend heeft voor zulk een schurkenstreek.

„Ge zijt voldoende op de hoogte, mijne heeren,” aldus begon Glenn, „hoe ik mijn arbeid uitvoerde — hoe bij het aanbreken van den dag in de stallen van den graaf brand uitbrak, die alle dienstboden en bewoners van het dorp naar het tooneel van den brand lokte.

Toen het oogenblik gunstig was, drong ik door een raam het slot binnen en verbrak de brandkast. Dat kostte mij noch groote moeite, noch veel tijd en voor de brand geblusht was, had ik mijn buiten goed verpakt en achter hekken en struiken den weg naar Oxford ingeslagen.

Veilig kwam ik aan het station en steeg in een rookafdeeling eerste klasse van den morgensneltrein. Ik wenschte mij zelf al geluk, dat het mij gelukt was een coupé voor mij alleen te krijgen, want daardoor

had ik een goede gelegenheid mij te verkleeden, toen op het oogenblik, waarop de trein zou vertrekken, een conducteur plotseling het portier openmaakte en een elegant heer met hoogen hoed en zwarten rok binnenkwam.

Hij maakte den indruk van een beursman en het ontging mij niet, dat hij den conducteur een flinke fooi in de hand drukte.

Nauwelijks had de conducteur het portier achter zich gesloten of de trein verliet het station en stel u nu mijn verbazing voor, mijne heeren, als de mijnheer een revolver uit zijn zak haalde en daarmede op mijn voorhoofd mikte.

„Handen omhoog!” riep hij en keek mij daarbij aan met een blik, die duidelijk verried, dat het hem ernst was. „Handen omhoog, of ik schiet!”

„Ik was zoo ontsteld, dat ik niets anders kon doen dan werktuigelijk de handen omhoog te heffen en eerst toen ik de ketenen om mijn gewrichten voelde, werd het mij duidelijk, wat er gebeurd was.

Dat men mij zoo snel zou kunnen gevangen nemen, had ik niet kunnen denken, want volgens mijn meening kon de diefstal nog niet eens ontdekt zijn.

Terwijl hij mij de ijzeren boeien aanlegde, riep de elegante heer mij toe:

„Ik arresteer u en wel wegens inbraak en brandstichting hedenmorgen in Lenton Grange.”

Ik stond als verpletterd. Daar mijn reisgezel zich reeds van mijn reistasch met den kostbaren inhoud had meester gemaakt, scheen ontkennen doelloos.

„Dat ging zeer snel,” merkte ik op met een weinig galgenhumor.

„Wellicht wat sneller dan u lief was,” antwoordde hij lachend.

„Ik zou toch wel eens willen weten, hoe ge dat hebt klaar gespeeld,” merkte ik op.

„Daar wij toch een eind samen reizen, zal ik u het genoeg doen u dat te vertellen,” verklaarde hij goedmoedig. „Het kan niet hinderen, want voor de eerstvolgende jaren, vrees ik, zijt ge toch opgeborgen.”

„Sta mij allereerst toe, dat ik mij aan u voorstel — inspecteur White van Scotland Yard. Het toeval wilde — wel te verstaan in mijn, niet in uw voordeel — dat ik mijn vacantie doorbracht bij een vriend te Lenton.

Op een wandeling in den omtrek zag ik u toevallig zonder dat ge het merkte. Dadelijk herkende ik u als de inbreker uit het Kewer proces — ik was namelijk destijds bij de rechtszittingen — en vroeg mij dadelijk af: wat wil die kerel hier! Iets goeds ligt niet in zijn bedoeling, daar wil ik alles onder verdedden. Ik zal hem in het oog houden! Gij weet toch, dat wij detectiees geen gelegenheid ongebruikt voorbij laten gaan om uit te blinken.

Ik bestelde dus in hetzelfde hotel, waar u in Oxford logeerde, eveneens een kamer en sprak met den portier af, dat hij mij met uw doen en laten op de hoogte moest houden. Toen ik vernam, dat ge vandaag al heel vroeg zoudt vertrekken, was ik dadelijk besloten u te achtervolgen — natuurlijk met de bedoeling, dat u geen ongeluk zou overkomen! Aldus deed ik, ofschoon op eenigen afstand.

In Lenton aangekomen, zag ik u het slotpark binnengaan. Ik volgde u echter niet daarheen, omdat ik geen achterdocht wilde wekken bij de beambten van het slot en ik immers ook niet kon weten of u misschien verlof had, het park te bezoeken.

Wat ge daar gedaan hebt, weet ge even goed als ik — dat ge daar de stallen in brand hebt gestoken, opdat alle menschen naar den brand zouden gaan en gij ondertusschen het verlaten slot zoudt kunnen binnendringen om daar naar hartelust te stelen en te rooven.

Toen ik vernam, dat er brand was in den stal, begreep ik dadelijk, dat hier iets achter stak; ik sloop het park binnen en lette goed op.

Lang behoefde ik niet te wachten tot ik u met de tasch in de hand door het raam zag klimmen. Daarna volgde ik u op alle zijpaden, waar langs ge het station van Oxford trachtet te bereiken.

Wat er verder voorviel, zult ge zelf nog wel weten,” eindigde hij lachend.

Ik gaf hem op de laatste hoonende opmerking nog

een eenigszins opgewonden antwoord en verder werd er geen woord tusschen ons gewisseld.

Wij naderden Reading, onze eerste halte, en wij waren nog slechts een paar minuten van het station verwijderd, toen de detectieve zijn handtasch openmaakte en onder het voorwendsel papieren te zoeken, een doek drenkte in een vloeistof en voordat ik iets kwaads vermoedde, moest ik mij verweren, om te voorkomen, dat de met chloroform gedrenkte doek tegen mijn neus en mond werd gedrukt.

Ik kan mij alleen nog herinneren, dat ik uit een schijnbaar diepen slaap ontwakend, mij onder de bank bevond, bevrijd van de ketenen en zonder tasch.

Ook de detectieve was verdwenen.

Reading waren wij al lang gepasseerd en de trein moest weldra Londen binnenloopen.

Zooals ge u kunt voorstellen, voelde ik mij opnieuw als verpletterd. Ik wist niet wat ik van het gebeurde moest denken. Alleen dit stond vast, dat ik bedwelmd en onder de zitbank gelegd was, terwijl de detectieve met mijn tasch en de juweelen van den graaf in Reading de vlucht had genomen. Plotseling ontdekte ik een opgevouwen stuk papier, dat uit mijn tasch stak en in de grootste spanning vouwde ik het open. Hoe verder ik las wat er opstond, des te meer ging mijn verbazing over in groote woede.

Hier, mijne heeren, hebt ge het bewuste. Lees het als het u belieft zelf maar.”

„Met deze woorden,” ging mijn vriend door, „overhandigde Glenn mij een met potlood beschreven stuk papier, waarop in onberispelijke taal letterlijk het volgende stond vermeld:

„Beste vriend! — Gij zult zeker — om het zacht uit te drukken — niet weinig verrast zijn geweest, wanneer ge thans verneemt, dat de detectieve-inspecteur White, die u gevangen nam, evenmin een detectieve is als gij zelf, doch veeleer een collega uit uw Gilde.

Op het Lentoner diadeem had ik namelijk zelf al lang een oog gehad en mij vast voorgenomen mij daarvan bij een volgende gelegenheid meester te maken.

Daar ik er achter was gekomen — hoe, kan ik helaas niet verraden — dat ge evenals ik hetzelfde doel voor oogen had, vond ik het geraden u de kastanjes uit het vuur te laten halen, om u na volbrachten arbeid gemakkelijk den buit afhandig te maken.

Ik heb te veel te doen om bij den staat en pension te gaan, daarom ontwijk ik zooveel mogelijk elk gevaar.

Het doet mij oprecht leed, dat ik u eenige onaangenaamheden niet kon besparen, doch eigenlijk hebben wij beiden dezelfde rechten. Naar ik hoop, zult ge dat inzien.

Opdat ge u onkenbaar kunt maken, laat ik een en ander voor u achter en terwijl ik u nog den goeden raad geef, u den eersten tijd zoo weinig mogelijk in het openbaar te vertoonen, ben ik met de betuiging van mijn leedwezen en mijn verontschuldiging met collegialen groet

Uw
JACK SHARP."

Een door ons ingesteld onderzoek bevestigde geheel en al het verhaal van Glenn; Sharp, die schurk, was in Reading uitgestapt en met zijn buit ontkomen. Van deze had men geen spoor kunnen ontdekken en ik geloof ook niet, dat men hem ooit weer in handen zal krijgen."

„En wat is er van Glenn geworden?" vroeg ik, toen Cox zijn verhaal geëindigd had.

„Die kerel heeft pech gehad. De rechtbank heeft hem tot tien jaar tuchthuisstraf veroordeeld. Hij had het overigens verdiend, gelooft ge ook niet?"

De volgende aflevering (No. 65) bevat:

„Het geheim van de brandkast"

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Odeon-Jumbo-Fonotipia

bieden de meest uitgebreide
Muziek-repertoires

Muziek en Zang

voor Jong en Oud,
voor

IEDEREEN!

PROGRAMME

Odeon-Jumbo-dansmuziek

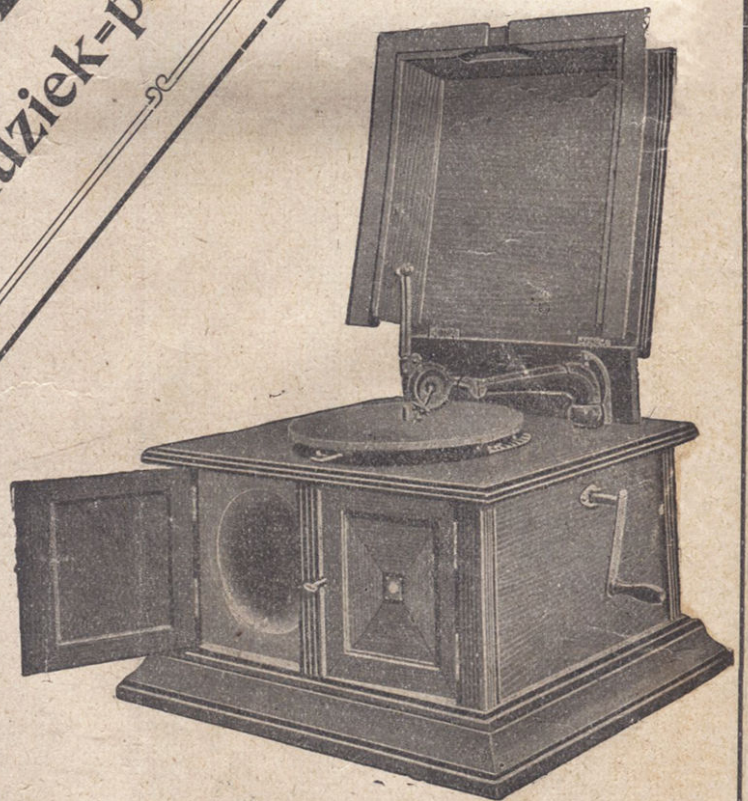
VRAAGT toezending van onze

CATALOGUSSEN

voor Gramophones
en Records

Odeon=Jumbo=Fonotipia
de Beste Muziek-platen en Gramophones

Muziek en Zang
brengen
Vreugde in uw Huis

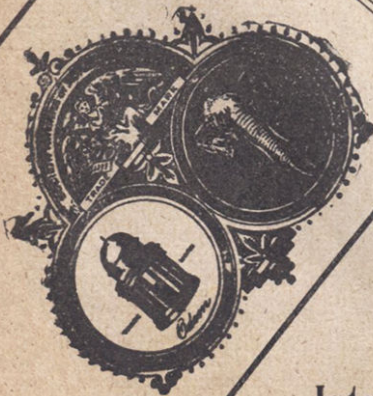

GRAMOPHONE „WEBER”, MODEL 1912

Eene collectie van meer dan 50 verschillende modellen Gramophones, in alle prijzen, alle genres
Belanghebbenden worden beleefd uitgenoodigd een bezoek aan onze Monster-zaal te brengen

VERKOOP UITSLUITEND DOOR H.H. AGENTEN

International Talking Machine Co. M. Stibbe & Co. - Amsterdam, Singel 322

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontrooft hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmee hij bélaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspekteur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen A. Eichler
Singel 236 — Amsterdam.